

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Sagen, Lyder Christian.; af Lyder Sagen.
Titel Title:	<u>Digte efter det Græske og Latinske</u>
Alternativ titel Alternative title:	Polychorda. Nytaarsgave for Aaret 1805 af Lyder Sagen.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Thoring & Colding, 1805
Fysiske størrelse Physical extent:	XIV, 175 s.

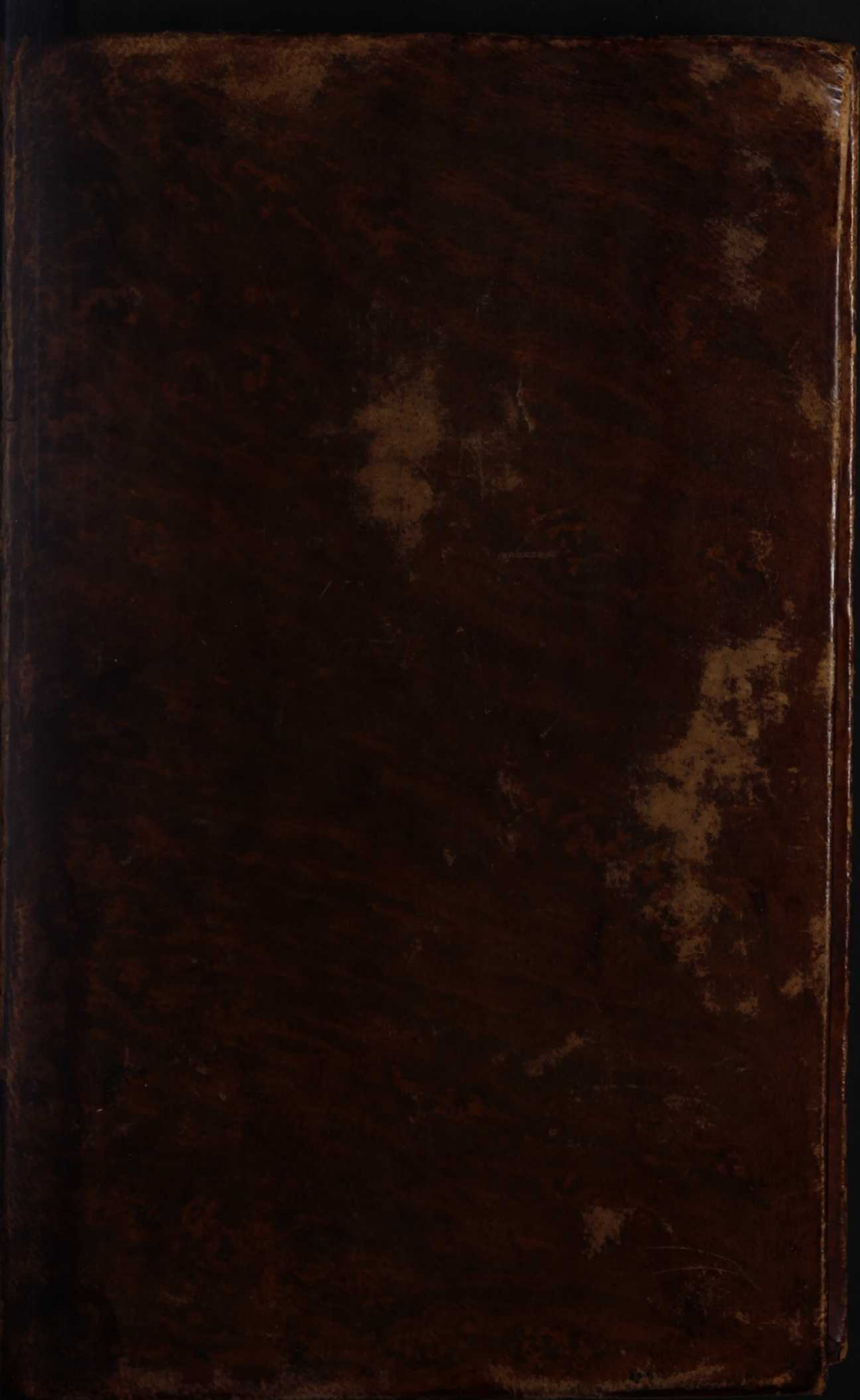
DK

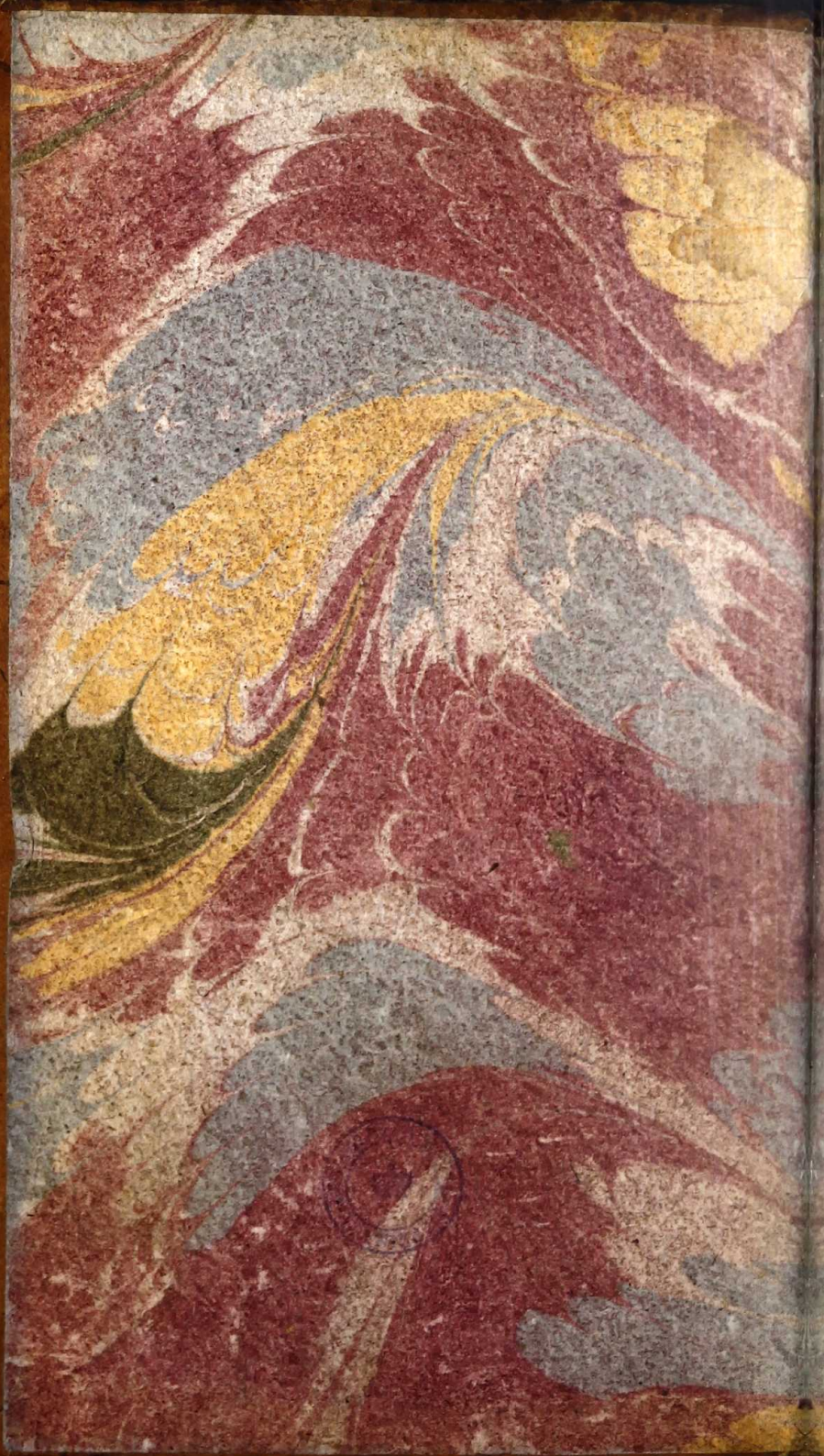
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

48. - 1.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021374416

Polychorda.

N y t a a r s g a v e

for

Aaret 1805

af

Lyder Sagen.

Kjöbenhavn.

*Trykt paa Thoring & Coldings Forlag,
hos Andreas Seidelin.*

Phylogeny

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

Phylogeny and Systematics

DIGTE

EFTER

DET GRÆSKE OG LATINSKE

AF

LYDER SAGEN,

LÆRER I HOFPRÆST CHRISTIANIS INSTITUT.

KIÖBENHAVN, 1805.

Paa Boghandlerne THORING & COLDINGS Forlag

trykt hos Andreas Seidelin.

~~PLATE~~

DET. CLASSE OF LANTISKE

1875

1875

LYDER 1875

LYDER 1875

1875

1875

Forerindring.

Det er kun Lidet jeg har at sige om disse Digte; de maa tale for sig selv. At de ikke ere, og, formedelst Rimets Tvang, ikke kunne være ordrette Oversættelser, indseer Enhver lettelig. Dog troer jeg, det er lykkets mig i endeel Stykker at komme

VI

*Originalerne saa nær som det, i en rimet
Oversættelse, var muligt.*

*Mange af de her oversatte Stykker
udmærke sig ikke engang i Originalen ved
fortrinlig Skjönhed, men ere dog i en el-
ler anden Henseende interessante; thi paa
mere end en af de Gamle passer det, Qvinc-
tilian siger om Ennius: vi tilbede dem,
som Alderdommens hellige Lunde, hvori
de store og gamle Ege have mindre Skjön-
hed nu, end Ærværdighed.*

Man har ikke uden Grund sammen-

VII

lignet oversatte Digte fra Oldtiden med skjønne Tapeter, som man seer paa Vran- gen; men der findes dog udentviul dem, der kunde finde Fornøjelse i at betragte den, naar det var dem nægtet at see Styk- kerne selv; saadanne, men ikke dem, der kunne læse Originalerne, har jeg tænkt mig som Læsere.

Samlingen var i Manuskript større, men under Trykningen udelod jeg de læn- gere Stykker, som jeg besluttede at over- sætte i Originalernes Stavelsemaal; disse skulle maaskee see Lyset, naar jeg først

VIII

*har overleveret Publikum min Oversættelse
af Anakreon, hvormed jeg nu er sys-
selsat.*

L. Sagen.

INDHOLD.

Digte af det Græske.

Tyrtæos.

	Side.
I. Krigssang	1
II. Krigssang	4
III. Krigssang	7

Kallinos.

Krigssang	11
-----------	----

Kleanthes.

Hymne til Gud	13
---------------	----

Dionysios.

Hymne til Solen	16
-----------------	----

Antipater.

Apelles's Aphrodite	19
---------------------	----

Bion.

I. Foraaret	21
II. Den slemme Fugl	24

X

		Side.
III. Unyttig Möje	- -	26
IV. Lærlingen Eros	- -	28
V. Eros og Muserne	- -	30
VI. Til Hesperos	- -	32
VII. Til Cypris	- -	34

Moschos.

I. Den bortløbne Eros	- -	36
II. Söe og Landlivet	- -	40
III. Den plojende Eros	- -	42

Theokritos.

I. Den döde Adonis	- -	43
II. Honningtyven	- -	46

Pindaros.

Den XIV olympiske Ode	-	47
-----------------------	---	----

Aristoteles.

Pæan til Dyden	- -	50
----------------	-----	----

Kallistratos.

Skolion ved Hipparks Död	- -	52
--------------------------	-----	----

Bacchylides.

I. Til Freden	- -	54
II. Vinen	- -	56

XI

Side.

Simonides.

Skolion om Dyden - - 57

Mimnermos.

Elegier over Ungdommens Korthed 58

Archilochos.

Til sit Hjerte - - 63

Agathias.

Döden - - 65

Platon.

Den slumrende Eros - - 66

Alpheos.

Fuglen - - 68

Meleagros.

I. Vaaren - - 70

II. Ved en ung Piges Grav - - 72

III. Den grædende Rose - - 73

IV. Bien - - 74

V. Det stille Vidne - - 75

Erinna.

Til Roma - - 77

XII

	Side.
<i>Ariphron.</i>	
Til Sundhedsgudinden - -	78
<i>Evenos.</i>	
Til en Nattergal - -	80
<i>Sappho.</i>	
Gaade - -	81
<i>Simmiās.</i>	
Sophokles's Grav - -	82
<i>Karphylides.</i>	
Fiskeren - -	83
<i>Æsopos.</i>	
Livet - -	84
<i>Lollios Bassos.</i>	
Germanikus - -	85
<i>Palladas.</i>	
Den vaabenløse Eros - -	86
<i>Tullios Geminos.</i>	
Den overvundne Herkules -	87
<i>Antiphilos.</i>	
Skibsfarten - -	88

XIII

Paulos Silentiarior.

Side.

I. Haarlokken	-	-	89
II. Varsel	-	-	90

Ubekjendte Forfattere.

I. Önsket	-	-	91
II. Skjæbnen	-	-	92
III. Livets Sejlads	-	-	—
IV. Haab og Lykke	-	-	93
V. Egen og Sivet	-	-	94
VI. Roserne	-	-	—
VII. Den umodne Drue	-	-	95
VIII. Achills Grav	-	-	96

Digte af det Latinske.

Ovidius.

Ariadne til Theseüs	-	-	99
---------------------	---	---	----

Horatius.

I. Til Grosphus	-	-	109
II. Horatz og Lydia	-	-	112
III. Til Licinius Varro	-	-	115
IV. Til Lydia	-	-	117
V. Til L. Sextius	-	-	119

XIV

VI. Til Chloris	-	-	Side. 121
VII. Lalage	-	-	123

Catullus.

I. Ved en Spurves Død	-	-	125
II. Til Lesbia	-	-	127

En ubekjendt Digter.

Venus-Festen	-	-	129
--------------	---	---	-----

Virgilius.

Orpheus og Eurydice	-	-	145
---------------------	---	---	-----

Claudianus.

Landmandens Lykke	-	-	150
-------------------	---	---	-----

Statius.

Til Sönnen	-	-	153
------------	---	---	-----

Propertius.

Til Cynthia	-	-	156
-------------	---	---	-----

Ursinus.

Den gjenfundne Amor	-	-	158
---------------------	---	---	-----

Anmærkninger	-	-	160
--------------	---	---	-----

DIGTE AF DET GRÆSKE.

BICTE AF DET GÆSTRIKE

TYRTÆOS.

Förste Krigssång.

O, det er skjönt, at stride som en Mand,
Og kjæpende paa egen Jord at segne;
Men skjændselfuldt, at vige Födeland,
Og at forlade Oldefædres Egne.

Den Fejge haanet og foragtet maa
Med graanet Moder, nögenisset Fader,
Med nögne Börn, og blege Hustru staae
Forhungret ved en Fiendes fyldte Lader.

Ham følger Nöd og Skjændsel paa hver Sti,
 Gridsk Sulten tærer Rosen fra hans Kinder,
 Ham spottende hans Venner gaae forbi —
 Ja selv tilsidst Undseelsen forsvinder.

Men unge Brödre! Landet kalder os!
 Vi frejdige mod Krigens Hyder vandre;
 For Fædreland vi Farer byde Trods,
 Kom, slutter eder tætte til hverandre!

Ei Tvivl, ei Frygt maa rykke eders Fod;
 Lad Kjækheds Lue ildne eders Hjerter!
 Frem! Seirens Laurbær vindes giennem Blod,
 Frem! kjække Brödre, trodser alle Smerter!

Lad graanet Olding ej i Kampen staae,
 Hvis Knæ er stivt, hvis Arm ej Sværds slag mægter;
 Det sömmer ej, at Oldingen skal slaae,
 At han i Stöv sig væltende vansmægter.

O, det er fælt, graaskjægget Mand at see,
 Hvis Rynkepande Sölverhaar ombølge,
 Halvdöd at krympes under Blod og Vee,
 Og nøgne Krop med blodig Haand at dölge.

Men Ynglingen det lader skiönt at döe;
 Med Guddomsblik i Livets Foraarsalder
 Han blomstrende fortryller Viv og Moe,
 Men dobbelt han fortryller, naar han falder.

O trefold Hæder, trefold Priis og Held
 Den Mand, som frejdig efter Kampen higer;
 Der trodser Spyd og Piile som et Fjeld,
 Og glad med Helteblik i Graven stiger!

A n d e n K r i g s s a n g.

Op! endnu vinker Zeus med Faderblik
 Til Eder, som fra Herkules nedstamme;
 Den vinder altid, som i Spidsen gik,
 Op, op, lad eders Piile Fienden ramme!

Svæv dandsende og under Sang og Spil,
 Med vinget Sværd henover Landets Fiende;
 Hist vinker Eder Parcens Englesmiil;
 Bag hende straalér Fredens Heldgudinde.

O, Brødre! I har forhen været med,
 I kjende Krigens Möjer, Krigens Farer;
 Den saae I leve, som stod paa sit Sted,
 Mens Döden rammed' hiine fejge Skarer.

I saae, at de som kjækt i Spidsen stod,
 Og dandsende gik Fienden under Öje,
 Vandt Fred for Fædreland ved Mandemod,
 Og hviled' trygge efter Krigens Möje.

Men skiælver Krigeren, han Dödsens er,
 Ham Heltens Lynblik gienemborer, knuser,
 Han flyer — men Döden paa sin Ryg han bær,
 Og om hans Ören Angstens Ildhav bruser.

Ak hvilken Skjændsel, hvilket Syn at see
 En Mand — o nej! — en Usling sig at vælte
 Med Spyd i Ryggen, og til Haan og Spee
 At ligge langt bag andre stolte Helte.

Vil du i Strid, da gaae med Kjæmpelyst,
 Staae som et Fjeld, bid mandig i din Læbe,
 Med hævet Skulder, modoplettet Bryst,
 Og bugnet Skjold mod Fienderne du stræbe.

Da trindtomkring dit Spyd udstrømmer Blod,
Hver, som blot seer din blodrød' Hjelmbusk,
blegner;
Og ved hvert Trin højflammer meer' dit Mod,
Og ved hvert Trin en Fiende for dig segner.

Men nærmes meer og meere Fiendevold,
Din Kiæmpearm snart Spyd, snart Sværdet hæve,
Og stærke Knæ mod Knæ, og Skjold mod Skjold,
Og Bryst mod Bryst, og Hjelm mod Hjelmene bæve!

Da rasende, som Lövens, er din Færd;
Som Lynet, rask i Haanden Spydet svinge!
Og for dit Spyd og for dit blanke Sværd
Vel hundrede af Fiendens Hjelme springe!

I Lethvæbnede! bag Skioldet staae;
Med Heltebrødre Eder I foreene!
Mens Fienden tæt I under Öjne gaae,
Kast mod hans Pandser tunge Kampsteene!

Tredie Krigssang.

Jeg synger ej om Brydekjæmperen

Hvis Ledemod sig let som Zefyr bølger;

Jeg aldrig priser og besynger den,

Hvis raske Fod selv Boreas ej følger;

Var han som Tithon skiön, som Midas riig,

Som Pelops stor, hin stolte Tantalide;

Var som Adrast's hans Tale Honning lig,

Men kunde han for Fædreland ej — stride;

Hvad var han da? — O, han var ingen Mand;

Var han ej Helt, var han ej gavnlig Kriger.

Kun den er Mand, som slaaer for Födeland,

Som slaaer urokket indtil Fienden viger.

Og Heltedyden er sin egen Lön,
 Dens Krands de Unges Tinding favrest smykker;
 Ham elsker heele Folket som en Sön,
 Der gladelig mod graadig Voldsmand rykker.

Urokkelig, som Klippen, staaer hans Fod;
 Ei Lyst til Flugt den unge Kjæmpe egner;
 Nej, uforsagt han vover Liv og Blod;
 Strid! Strid! er Heltens Dödsuk, naar han segner.

En saadan Mand er Sang og Hæder værd. —
 Lig Fjeldets Ström, som ruller ned med Torden,
 Han flyver fremad med sit Luesværd;
 Og Fiendens Hære böje sig til Jorden.

Og falder han i første Helterad,
 Med saaret Bryst, med giennemboret Pandser;
 Det heele Folk, sin kjære Födestad,
 Sin gamle Fader han med Hæder krandsrer.

Og Unge, Gamle, alle og enhver,
 Det heele Land den unge Helt begræder;
 Hans Fader, Hustru, Börn, og hvo som er
 Af denne Slægt — omstraaler evig Hæder.

Ei skal hans Navn, hans Laurbærkrone döe,
 Naar Himlens Stjernediadem forsvinder.
 ”Han faldt som Helt for Frihed, Land og Møe!”
 Höjsynger Jorden, synge selv hans Fiender.

Men kommer han fra Dödens nære Favn,
 I blanken Pandser, som en Sol, tilbage;
 Da stamme Börn og Oldinge hans Navn;
 I Himmelfryd henglide da hans Dage.

Skiöndt Haaret graanes, visner Krandsen ei;
 Hans Hæder stiger, naar hans Ungdom daler;
 Hver som ham möder, standser paa sin Vej,
 Hver Ung og Gammel gjør, hvad han befaler.

Nu, unge Broder! har du Lyst at naae
 Den Ærestop, hvor disse Laurbær grønnes;
 Da kjæk i Strid for Födeland du gaae,
 Og evig skal din Heltedaad belönnes. —

CALLINOS.

K r i g s s a n g.

Hvi slumre I? naar vil I fatte Mod?

Seer — eders Nabo spottende at smile!

Hör Krigens Torden, seer et Land i Blod —

Og I vil trygt i Vellysts Arme hvile!

Op! griber Spyd og hugger tungt med Sværd,

Til Armen synker mat ved blodig Side!

Ja, ikkun den er Mandenavnet værd,

Som vil for Börn, for Födelandet stride.

Ham vogter Skjæbnens Haand, som strider hold;
 Gaaer derfor kiæk og stolt mod Krigens Hyder!
 Højt blusse Hiertet under huule Skiold,
 Naar Sværdet klirrer, Krigstrompeten lyder!

Døe skal Enhver, thi Döden er vor Lod;
 Men Helten döer, for evig ung at leve —
 Selv de som veeg for Slagets Saar og Blod,
 Og flygted' hjem, jo Dödens Offre bleve.

Naar Helten staaer omhyll't af Blodets Damp,
 Lig Taarnet, som i röden Skye sig hæver,
 Da hvile Alles Öjne paa hans Kamp,
 Og Takkesuk fra alle Læber svæver.

Foragtet sniger sig den Fejge om;
 Men Helten hædre Ynglinge og Gamle;
 Han dyrkes som en Halvgud, hvor han kom,
 Og om hans Gravhöj Alle sig forsamle.

CLEANTHES.

H y m n e t i l G u d.

Du Guders høje, navnerig Fader!
 Som i din Haand Naturens Love bær;
 Hil Dig, o Zeus! du Mennesket tillader,
 Dig at paakalde, dig, hvis Slægt det er.
 Thi eene vi blandt Skabningernes Klynge
 Dit Billed bære; jeg din Magt vil synge,
 Som Stjerner bød om Jorden velte sig,
 Og villige de fulgte, adlød' dig.

Udi din Haand den blanke Lynild svæver,
 Dit evig tændte, raske Sendebud;
 Og Verden ryster, Verdnens Grundvold bæver,
 Naar kløftet fra din Haand den knitrer ud.

Naturens Sjæl, som Liv i alt antænder,
 Udgaar fra dig, alt styre dine Hænder
 I Hav, paa Jord, paa Himlens Ætherpol,
 Og viist og godt var alt, hvad du befoel.

I Samfunds Kjæde Skabningen du lænker,
 Alt ordnes, alt foreenes ved din Magt;
 Det Skjönhedsløse Yndighed du skiænker,
 Ondt vorder godt; alt indgaar Broderpagt.
 Saa stemmer du hver Skabnings mange Deelee,
 Til Harmonie, til Orden, — og det Heele
 Skal evig frem paa afmaalt Bane gaar;
 Thi Alt Naturens Lov adlyde maa.

Kun Daarer, som med Önskers Tant sig glæde,
 Vil denne viise, gode Lov undflye,
 Der skulde dem til Held og Viisdom lede —
 De Daarlige! de egen Lykke skye;
 Hist strider En for Ærens Dunst at vinde,
 Hiin Guldets Glands og Vellysts Smiil forblinde,
 Paa Ladheds Duun en anden synker ned,
 Foragteligt er deres Öjemeed.

Men du, o Zeus! som tordner i det Höje,
 Algode! som det Gode lader skee,
 Adsplitt den Skye, som dækker her vort Öje,
 At vi Naturens viise Lov maae see!
 Du lod os Glimt af Guddoms Ild fornemme,
 Vi derfor dig en Løysang vil istemme;
 Den Lod er himmelsk skjön og himmelsk stor,
 At prise dig i Handling og i Ord.

DIONYSIOS.

H y m n e t i l S o l e n.

Svæv høit i Skye, o söde Blomsterduft,

I Skjödet af den blide Ætherluft!

Og Fjeldets Ekko, Havets vilde Brusen,

Flodbølgenes og Lövets sagte Susen,

Med Fuglekorets glade Morgensang

Foreene sig i Jubelklang!

Apollo nærmer sig;

Hans gyldne Lokker trindt om Halsen svæve;

Og Harpens blanke Strenge bæve

Harmonisk, södelig.

Guldlokkede ! du Morgenrødens Fader,
 Din Purpurvogn du evig rulle lader
 Bag et bevinget Hestespand,
 Henover Hav og Land.
 Du byder — Straalerne fra Lysets Kilde,
 Fra Himlens Luftström varmende og milde
 Omfavne Jordens blomsterdækte Bryst,
 Og vække Alt til Liv og Lyst.

I gylden Dragt behængt med Rosenkrandse
 Fremsvæver Dagen fra dit Skiöd. —
 För var Naturen mörk og död;
 Du kom — og Jord og Himlens Stjerner dandse;
 Og til din gyldne Lyres Klang
 Kredslöbe de med Sang.
 Plejaderne i Straaledragt sig velte
 Hen mod Orions Stjerneklædte Bælte;
 Mens Luna venligt smilende

Snart paa den lysblaa Himmelhvelving glider,
 Snart blegnende bag Skyens Sölvsflor skrider.

Du kommer, Phæbos! — da forsvinde de.
 Som i Triumph paa Himlen du fremtræder,
 Og fra dit lyse Blik udstrømme Glæder;
 Hver Straale fra dit Skjød udklækker Held
 Paa Havets Dyb, paa skyhöjt Fjeld,

ANTIPATROS.

Apelles's svømmende Aphrodite.

Som Morgenrøden rosenskjön fremiler
 Fra Nattens Skjöd i gylden Dragt, og smiler
 Frem over Skyens Graa;
 Saa fra Apelles' Skaberpensel svæver
 Vor Moder Cypris; — liljehvid hun hæver
 Sig over Havets Blaa.

Speilklare Bølger rundtom hende spille,
 Lig Stjerner Vandets Perledraaber trille

Fra hendes Lokker ned.

Röd' Juno og Athene gaae til Side,

Og hviske: "Nu vi voved' ej at stride

"Med dig i Yndighed."

B I O N.

I.

*Foraaret.**Chloe og Myrson.**Chloe.*

Hvilken ynder du blandt Aarets Tider
 Hösten, Sommer, Vinter eller Vaar?
 Somren allerbedst maaskee du lider,
 Naar med Blomster Engen prydet staaer?
 Meest maaskee du elsker Höstens Dage,
 Og dens Frugt saa qvægende og söd?

Önsker du dig Vinteren tilbage,
 For at hvile i dens tause Skiød?
 Eller seer du helst, at Vaaren kommer
 Yndefuld og smilende igjen?
 Siig mig nu — jeg vælger dig til Dommer —
 Hvilken foretrækker du, min Ven?

M y r s o n.

Ikke sömmer det os Dödelige,
 At bedömme höje Guders Daad,
 Alting i Naturen os kan sige,
 Stort og viist er Guders Værk og Raad.
 Men mit Hiertes Önske vil du vide,
 Skulde jeg da ikke föje dig? —
 Vinteren jeg allermindst kan lide,
 Den er kold og barsk og gyselig.

Hösten, som sin söde Frugt os sender,
Sender Sygdom med sin söde Frugt.
Sommeren med heede Straaler brænder,
Jager Torden efter Lynets Flugt.
Ingen, ingen er blandt Aarets Tider,
Skiön og yndig som den favre Vaar!
Blomsten dufter, Bækken qvægsom glider,
Zefyr leger om os, hvor vi gaaer.
Tit jeg — taabeligt maaskee — begjærte
At det Foraar var evindelig;
Chloe! dobbelt kjært det blev mit Hjerte,
Thi en Vaardag först jeg skued' dig.

II.

Den slemme Fugl.

En liden Dreng i Skovens Skygger sprang,
 Paa Fuglejagt med Buur og Næt og Stang;
 Da saae han Skelmen Eros springe, hoppe
 Fra Green til Green i høje Træers Toppe;
 Af Glæde banked' Drengens spæde Bryst,
 Og til den sjeldne Fangst stod kun hans Lyst.
 Om Træerne sit Fuglenæt han spreded'
 Han flöited', tramped', pustede og sveded';
 Han stod og saae paa Eros, paa sit Næt,
 Han stod og saae og stirrede sig træt.
 Sin Limstang og sit Næt han sammensvöber,
 Og vred i Hu hen til sin Lærer löber;
 Han pegede paa Eros, loe og græd,
 Og grædende han klaged sin Fortræd.

Den gode Olding faderlig ham trösted'

Og smilende sit sølvgraa Hoved rysted'.

"Tag dig ivare, sagde han, mit Barn!

"Vær glad, at du ej fik den i dit Garn;

"Flye bort, flye bort, stræb aldrig den at fange,

"Den slemme Fugl, — skiöndt nu den flyver bange,

"Engang den kommer, naar du bliver stor,

"Da, paa dit Hoved bygger den og boer!"

III.

Unyttig Möje.

Er mine faa og korte Sange skjønne;
 Vil Muserne med Hæder mig belønne;
 Mishage de Enhver,
 Hvad Nytte da at synge meer?
 Hvis Parcerne, som throne i det Höje,
 Os gav eet Liv til Kummer og til Möje,
 Eet andet Liv til Held og Lyst;
 Jog Glæden Sorgen af vort Bryst.
 Men nu da Guderne et Liv har givet,
 Saa glædetomt, saa brat at slukkes ud;

Hvo vilde da borttrælle Livet

I Möje, Sorg og Hovedbrud?

Saa ofte daarligen vi os udmatte,

At jage efter Hæder, Ros og Skatte;

Vi glemme tit, at Livet er saa kort,

At Döden river Alle bort.

IV.

Lærlingen Eros.

Jeg var en Dreng, da kom til mig Cythere,
 Ved hendes Side Eros gik
 Med stivt, mod Jorden hæftet Blik;
 Hun bad, at ham min Sang jeg vilde lære,
 Hun smiled' venlig og forsvandt.
 Jeg Daare, sang og spilled' mangelunde,
 Jeg villig lærte ham alt hvad jeg kunde,
 Og troede, at han deri Glæde fandt.
 Jeg sang om Pan og om Athene,
 Som opfandt Fløjten, gav den Klang;
 Og om Merkur, som spendte Lyrens Seene,
 Og til dens blide Toner sang.

Men Skelmen smiled', agted' ej min Lære,

Min heele Möje var omsonst. —

Han lærte mig sin Elskekonst;

Og mens jeg spilled', sang han om Cythere,

Og om sin Bue, Piil og saadant mere.

Min gamle Kundskab fløj i Vejr og Vind,

Hans Lærdom blev tilbage i mit Sind.

V.

Eros og Muserne.

De yndige og blide Sanggudinder
 Ei Eros flye, skiöndt han er grum og vild;
 Nej Strengen brister, og Camoenen svinder
 Fra hver, hvis Barm ej föler Elskovs Ild.
 Med Laurbær Muserne den Haand bekrandse,
 Som Harpens gyldne Streng om Elskov slaaer,
 De ved hans Side giennem Ljvet dandse,
 Og gör hans heele Liv til evig Vaar.
 Selv fölte jeg Camoenerne bortvige,
 Og tabte deres Gunst saa mangen Gang.
 Sang jeg om Guder og om Dödelige,
 Stum blev min Tunge, Stum blev Lyrens Klang.

Men, naar om Eros Harpestringen lyder,
 Og om min blonde, favre Lalage,
 Strax smile Muserne, og Sangen flyder,
 Som Honning reen og sød fra Læberne.

VI.

Til Hesperos.

Hesperos! paa Himlen du fremstiger
Aphrodites blide Aasyn lig;
Alle Stjerners Glands for dig bortviger,
Ikkun Maanen overvinder dig.
Hilset vær! Lad dine Straaler male
Vejen til min elskte Pige hen;
Lunas gyldne Horn saa tidligt dale,
Lys du mig i hendes Sted igien.

Ei af Lyst til Brödrers Guld at vinde,
 Ei af Røvtørst ønsker jeg at see;
 Kun min Piges Hytte vil jeg finde —
 Södt er det at tjene Elskende.

VII.

Til Cypris.

Himlens, Havets, Jordens Herskerinde!

Ingen grum, som du, o Cypris! er.

Dine Tornekjæder fængsle, binde

Alle Guder, alle Mennesker.

Ak! hvi fødte du til Qval og Möje

Eros, alle Skabningers Tyran?

Skjön er Drengen, venligt er hans Öje,

Grusomt handler, grusomt tænker han.

Og at ej vi skulde os bortsvinge
Fra hans Lænker, fra hans visse Piil,
Gav du ham den aldrig trætte Vinge,
Og hans Pile Lynets Kraft og Iil.

MOSCHOS.

I.

Den bortløbne Eros.

"Har — raabte Cypris — Nogen seet min Søn

"Paa Landevejen hid og did at springe?

"Kan Nogen mig den skelmske Flygtning bringe,

"Ham giver jeg et Kys til Løn.

"Ei blot med Kys af Himmels Cythere

"Han lønnes skal, men og med noget mere. —

"Min vilde Dreng er kjendelig

- " Paa tyve Ting, hvis ham du skulde möde:
 " Hans Mund og Kind er Rosen lig,
 " Og blussende som favre Morgenrøde;
 " Hans Öjne skarpe, tindrende,
 " Og straaale lyst som Stjernerne;
 " Svig boer i Hiertet; honningsöde Toner
 " Paa Læben han fremtrylle kan;
 " Eet tænker, men et andet siger han,
 " Og blier han vred, da intet ham forsoner;
 " Han alting grusomt hævne vil,
 " Og frygteligt, tyrannisk er hans Spil;
 " Man paa hans hvide Pande skimter Vrede,
 " Skiöndt gyldne Lokke trindtom den sig sprede;
 " Hans Hænder ere fine, hvide, smaa,
 " Til fierne Orkus dog de kunne naae,
 " Fra dem de hvasse, giftbeströgne Pile
 " Med Lynets Fart til Plutos Rigër ile;
 " Bestandig nögent er hans Legeme,

- "Men Sjælen — oh! den faaer man aldrig see;
 "Han som en Fugl paa lette Vinger
 "Snart flyver hid og snart didhen,
 "Nu til en Ynglings Arme han sig svinger,
 "Nu derfra til en Piges Favn igien;
 "En Bue fra hans spæde Skulder hænger,
 "Hvis lette Piil selv til Olympos trænger,
 "Et gyldent Kogger paa sin Ryg han bær,
 "Hvori de skarpe Piile er';
 "Selv mig, hans Moder, giör han ofte bange,
 "Hans Pile saared' mig saa mange Gange.
 "Kort — han i Alt er frygtelig,
 "Men frygteligst er Faklen i hans Hænder,
 "Med den han Stjernerne og Solen tænder,
 "Og som et Löv fortærer dig. —
 "Men faaer du fat paa denne vilde Knös,
 "Da bind ham fast; lad ham ej slippe lös.
 "Og græder han — da lad dig ej bedaare;

"Hans falske Suk og Klager dig ej saare.

"Begynder han at spøge og at lee,

"Da bind ham fastere og fastere;

"Hvis vinkende et Kys han dig tilbyder,

"Da flye ham, flye! — Givt fra kans Læber flyder;

"Og siger han smaatsmidskende og mild:

"Kom her, min Piil og Bue jeg dig skjænker" —

"Berører dem ej! — han pöndser kun paa Rænker —

"Han dypped' dem i Gift og Ild."

II.

Söe - og Landlivet.

Naar Vinden sagte henad Stranden hvisler,
Og sølvblaa Bølge efter Bølge risler;
Af Glæde banker da mit Bryst,
Jeg Landet flyer — til Havet staaer min Lyst.
Men naar Orkanen Bølgetaarne hæver,
Og dönnende skumkrusde Havbred bæver;
Da skynder jeg mig fra tangklædte Strand
Til grønne Lund til blomsterfulde Land,
Der er jeg tryg; — naar barske Stormvind bruser,
Melodisk Granens Löv omkring mig suser.

Den Stakkels Fisker sidder kold og mat;
Hans Huus er Baaden, Fisken er hans Skat.
Held mig, at jeg min Hytte kunde bygge
I Fredens Skiöd, i Skovens tætte Skygge;
Forbi mig surrer Kilden sagtelig
Og venligen sövndysser mig.

III.

Den pløjende Eros.

Sit Kogger, Piil og Bue Eros slængte,
Og Bondens Plov og Harve tog;
Han om sin hvide Skulder Posen hængte,
Og spændte Öxne for det tunge Aag.
Han vandred' frem, og fra hans trinde Hænder
Sprang Kornet i de friske Furer ned;
Sit Blik til Zeus med disse Ord han vender:
"Hvis du min Sæd ej giver Frugtbarhed,
"Jeg dig, Europas Tyr, i Aaget spænder."

THEOKRITOS.

I.

Den döde Adonis.

Bleeg, kold og död Adonis laae;

Ham kold og bleeg Cythere saae;

Paa Liget hendes Taarer flöd;

Hun sine Amoretter böd,

Til fierne Skov sig hastigen at svinge,

Og hid det grumme Vildsviin bringe.

Enhver sig strax i Luften svang

Og giennem Skovens Huuler sprang.

Da de det bistre Vildsviin funde,

Med Toug og Lænker ham de bunde.
 En Amor ham i Touget drog,
 En anden ham med Pilen jog,
 En tredie ham med Buen slog.
 Men Dyret langsomt Foden hæved',
 Og ved hvert Trin for Aphrodite bæved,
 Nu han for Cypris Aasyn staaer. —
 "O grumme Dyr! o værre end en Tiger,
 "See dette Liig, — see disse hule Saar,
 "See, grumme Dyr!" — ej meer Cythere siger.
 Jeg sværger dig, var Dyrets Svar,
 Jeg sværger ved dig selv, Cythere!
 Selv ved Adon, som evig kjær dig var,
 Ved disse Baand som jeg maa bære,
 Jeg sværger dig ved disse Jægere;
 At jeg Adon uvillig saarede.
 Jeg troede, jeg en Marmorstytte skued',
 Et Phæbosbilled, som i Skoven stod;

En ukjendt Flamme i mit Hjerte lued';
Jeg vilde kysse denne hvide Fod,
Og til hans Side mine Læber trykke;
Men dette Aarsag var til min Ulykke.
Ryk disse Tænder af min Mund,
O, ryk dem ud; jeg aldrig, aldrig mere
Vil disse lystne Tænder bære;
O, tag dem, Cypris, tag dem kun.
Og skulde denne Straf ej nok dig være,
Man disse Læber af mig skjære. —
Da Cypris dette havde hørt,
Hun blev formildet, hun blev rørt.
Strax byder hun, at löse Dyrets Lænker,
Og det sin Frihed skjænker.
Han Skoven flyer; — fra dette Öjeblik
Han stedse ved Cytheres Side gik;
Og selv paa hendes Alter han afbrænder
De elskovslystne Tænder. —

II.

Honningtyven.

Engang paa Marken Eros hopped' om,
Og næsviis til en Bikub kom.
Han pilled Honning med sin hvide Finger,
Men strax en Bi hans Tyvehænder stinger.
I Haanden blæste han og stampede,
Og sprang omkring, og klagede sin Vee.
Sin Moder spurgte han: hvor kan det være,
At Bien, denne Lille, slaaer
Saa smertelige, dybe Saar?
Da svarte ham den smilende Cythere:
Du ligner Bien, Eros! thi du slaaer,
Skjönt du er liden, smertelige Saar.

PINDAROS.

Den XIV olympiske Ode.

S t r o p h. I.

Gudinder, I som svæve om i Dands,
 Omstraalede af Æthergløds,
 Der hvor cephisisk Perlehøls slynger
 Sig bugtende om favre Rosenklynger —
 O, venlige Chariter! hør en Bøn
 Fra Eders Søn.
 Paa Eders Vink nedstrømmer alt det Gode,
 Det Yndige, det Skjønne paa vor Klode.
 Alt, hvad der pryder Mandens Aand
 Gik ud fra Eders Haand.
 Som Flora Blomster, smilende I sprede

Kring hele Jorden Held og Glæde.
 Selv Guderne i høje Himmelboe
 Sig ej i Dandsen snoe,
 Og ej i gyldne Bæger Nektar gyde;
 För tryllende I Himmelborgen pryde.
 Der dandse I omkring
 I lette Hvirvelsving;
 Og med Apoll, hvis gyldne Bue
 Fremskyder straalet Purpurlue,
 Uvisnelige Laurusgreen I snoer
 Om Fader Zeus ved højen Bord.

S t r o p h. II.

Aglaia! du, hvis Blidhed Alt omfatter,
 Og, Euphrosyne du!
 Den mægtige Olympbehærskers Datter,
 O hører mig med venlig Hu!

Ynd, Thalia! min Harpes Toner,
 O, hæv mod Skyerne min Sang,
 Og rundt om Jorden lyde Strengens Klang!
 Den lyde om de friske Laurbærkroner,
 Og om den stolte Sejerskamp,
 Som under Sved og Støv og Damp
 Asophichos ved dig har vundet!
 Din Haand har Krandsen om hans Tinding bundet—
 Flyv, Ekko! flyv med Lynfart ned
 Igiennem Underverdens Huuler,
 Hvor Mulmet Proserpines Trone skjuler,
 Hvor Alt omhvæves af en dødstill' Fred.
 Der til hans Fader, Kleodam, du sige,
 At her paa Jorderige
 Hans Søn gik bort i Sejersdands
 Fra Kampens Plads med eviggrønne Krands
 Paa Lokkerne, som bølgende omsvæved'
 Den unge Barm, der stoltelig sig hæved.

ARISTOTELES.

Pæan til Dyden.

Den huldeste, tilbedede Gudinde
 For Jordens Börn, er du, o skiønne Dyd!
 At döe for dig, dit Bifalds Smil at vinde,
 Var Grækerslægtens störste Held og Fryd.

Mens modige vi bære Livets Möje,
 Du yndigt maler Lönnen for vor Aand,
 Der tryller meer end Guldets Glands vort Öje,
 Og meer end Sövnens silkeblöde Haand.

I Skjæbnens Storm urokkede som Fjelde,
 Stod Herkules og Ledas Tvillingpar;
 Du styrked' dem, og om din Magt og Vælde
 De stolte Helte stolte Vidner var'.

Til dig igjennem Dödens Skyggerige
 Gik Ajax og den modige Achil;
 Fra Jordens Fryd, fra elskovhulde Pige
 Du Hermias borttrylled' ved dit Smiil.

I Zeus's, i Giæstegudens Tempelhalle
 Hans Heltedaad lovsyngte Muserne;
 Lovsyngte ham, til Jordens Templer falde,
 Som Dydens Mönster, Venskabs Prydelse. —

KALLISTRATOS.

Ved Hipparkos's Död.

Jeg tager myrthekrandset Sværd i Haand,
 Som du Harmod, du Aristogiton,
 Da l Tyrannen styrted' i sin Grav,
 Og Lov og Ret Athenen gav.

Og du, Harmodios! ei kan du döe!
 Nej, hist — hist paa de Lykkeliges Öe,
 Hist med Achill og tappre Diomed
 Du svæve skal i Fryd og Fred.

Jeg tager myrthekrandset Sværd i Haand,
 Som du Harmod, du Aristogiton,
 Da I Hipparkos slog ved Altrets Fod,
 Der svømmed' i Tyrannens Blod.

O, evigt leve eders Mod og Aand,
 Harmodios og Aristogiton!
 I styrtede Tyrannen i sin Grav,
 Og Lov og Ret Athenen gav.

BAKCHYLIDES.

I.

Til Freden.

Dit Horn, o blide Fred! nedgyder
 Paa Jorden Fryd og Overflod,
 Mens Takkesang harmonisk lyder
 Til dig ved tændte Altres Fod.

Den Unge med sin Pige svæver
 Ved Flöjtens Lyd i Dandsen froe;
 Og Edderkoppen rolig væver
 I Skjoldets huule Skjöd sin Boe.

Gridsk nu den brune Rust sig svinger
Om hvasse Sværd og blanke Spyd.
Ei Søvnen flyer paa raske Vinger,
Som för, för Krigsbasunens Lyd.

Nej! huld den sine Arme slynger
Med Moderömhed om vort Bryst. —
Til Hvile du, o Fred! os synger,
Og vækker os til Fryd og Lyst.

II.

V i i n e n .

O, söde Magt som ud fra Bægret strömmar,
Og gyder Glæde i mit Bryst;
Naar Bægrets Druenektar jeg udtömmar,
Strax bortflyer Sorgen, slumrende jeg drömmar
Om Elskovs Himmellyst.

Jeg byder, hærsker, troer at Jorden hviler
I gyldne Bæger i min Haand;
Min Hyttevæg som Guld og Marmor smiler,
Og Skib paa Skib med mine Skatte iiler
Forbi min glade Aand.

SIMONIDES.

Skolion om Dyden.

Der gaaer et Ord, at Dyden har sit Sæde

Paa skyehøj Klippetop;

Vil nogen hende dyrke og tilbede,

Did han maa klavre op.

Men ej for alle Dödeliges Öje

Hun synlig er —

Kun den, som frejdig taaler Livets Möje,

Som Ild og Kraft i Hjertet bær,

Kan komme hende nær. —

MIMNERMOS.

Elegier over Ungdommens Korthed.

I.

Zeus gav Tithon evig Alderdom,
 Heller' dog han ønskede sig Döden.
 Lynsnar svinder Barndoms Morgenröden,
 Ungdoms skiönne Blomstereng er tom.
 Ungdoms Tid er dyrebar, men kort;
 Ak, hvi varer ej dens Ynde længer?
 Over vore Hoveder strax hænger
 Alderdommens Vinge kold og sort.

Manddoms Heltekraft og Ild og Mod
 Alderdommens kolde Hænder slukke;
 Skjönheds, Glædens Roser sig tillukke,
 Trædes visnede af Tidens Fod.

II.

Hvad var Livet uden Kjærlighed?

Fælt og tomt, som Örknen, allevegne.

Bortflyer Cypris, — gid jeg da maa segne

Med min Ungdoms Blomst i Gravens Fred.

Ak, mens Ungdoms Roser spire op,

Alderen, lig Vinternatten, synker

Over os — og i dens dybe Rynker

Visne Yndets favre Rosenknop.

For vort Öje svæver Kummers Skye,

Solens Straaler os ej meer fortrylle;

Ikkun Knokler vores Sjæl omhulle;

Unge Piger bange for os flye.

III.

Lig Træets Blade voxer Ungdoms Tid,
 Mens Livets favre Morgensol fremstiger;
 Vi tænke ej, at Natten sig fremsniger,
 At vi lig Blade viftes hid vg did.

De sorte Parcer os ved Siden staae,
 Den eene Alderdommen med sig bringer,
 Den anden Dödens Staal i Haanden svinger,
 Hun klipper Traaden af; og bort vi maae.

Saa flygtig er den Ungdoms Tid vi fik;
 Den ligner Aftensolen naar den maler
 Sit Billede paa Bølgerne, og daler
 I Havets Skjöd i useet Öjeblik.

Kun Dödens Haab er Lindring for vort Sind;
Thi mange Sorger vores Hjerter nage —
Een knuges under Armodes haarde Plage,
Een tumles om for Trængsleres Hvirvelvind.

Een önsker Börn i Lykkens gyldne Skjöd,
Strax Döden ham i kolde Arme bærer;
Eens Mod og Kraft langvarig Helsot tærer —
Ak, hvo var fri for Jordens Sorg og Nöd?

ARCHILOCHOS.

Til sit Hjerte.

Frygt ej, o Hjerte! Vanhelds tunge Bølge;
Vær stolt og kjæk; i Nød du dig ej dölge;
Mod Skjæbnens Pile hæve du dit Bryst,
Staae mandigen i Fiendedyst!

Og sejrer du — ej stoltelig du prale,
Og segner du — lad Modet dog ej dale; —
Glæd dig i egen og i Brödres Fryd;
I Sorg giv ingen Klagelyd!

Tröst dig, at heele Livet er en Kjæde,
Som vexler af med Sorrig og med Glæde!
Du ligner Skibet, som paa Bølgens Top
Snart vipper ned, snart vippér op.

AGATHIAS.

Döden.

Frygter ej for Dödens Vennehaand,

Lidelser og Sorgerne den læger;

Køllende hans Vinge vederqvæger,

Vifter Støvet bort fra vores Aand.

Frygter ej — een Gang han kun neddaler,

Favner os, og kommer aldrig meer.

Ak! men tallös ere vore Qvaler,

Mens vi tumle her.

PLATON.

Eros.

Engang, da jeg igjennem Lunden iled',
 Jeg saae Cytheres skelmske, vakkre Dreng;
 Som Rosen skjön blandt Roserne han hviled'
 Paa Floras favre, blomsterströede Seng.

Lig modne Æbler rödmede hans Kinder;
 Med Fred i Barm, paa Læberne et Smil,
 Han laae, og paa den nære Green jeg finder
 Hans Bue slap, hans Kogger uden Piil.

De vævre Bier trindtomkring ham sværme ,
Og glemme Blomsterne i Rosenlund ,
De kappende sig alle til ham nærm ,
Og sue Honning af hans Purpurmund.

ALPHEOS.

Fuglen.

See Fuglen hist! Med Moderhuld
Om Reden den sin Vinge strækker,
Og ingen Vinterstorm og Kuld
Den fra de kjære Unger skrækker.

Skjönt Sneen driver gyselig,
Og nøgne Qvist for Vinden gynger,
Den lille Fugl ej rörer sig,
Saa fast den sig til Reden klynger.

Den drypper vaad af Iis og Sne —

Ak! den er död, dens Vinger stive,

To spæde Unger skjule de

I Döden kjærligt, som i Live!

I Mödre, som paa denne Sti

Den döde Fugl i Reden finder,

O, kan I vandre kold' forbi?

O, rödme ikke Eders Kinder?

MELEAGROS.

I.

Vaaren.

Nu bortflyer Vintren, og paa Purpurvinger
 I skyefrie Luft den rosenkranste Vaar
 Sig boltrende ned blandt Favoner svinger
 Mod Jorden, som i Blomster staaer,
 Som, lig en Brud, sin Barm med Roser pryder,
 Og Ambraduft paa sine Lokker gyder.

Nu smile soelforgyldte Mark og Enge
 Og drikke Duggens perleklare Vand;
 Nu dandse alle Piger, alle Dreng,

Nu trippe Lam ved Kildens Rand;
 Nu Skibets Köl de muntre Bølger skjærer;
 I trinde Skjød nu Sejlet Zefyr bærer.

Nu offre Bønderne for Agrens Grøde,
 Nu vaagner til sit Dont arbejdsom Bi,
 Sangfuglenes de glade Toner møde
 Hverandre nu i Harmoni;
 Hør Strandens Svane, Hyttetagets Svale,
 Og Bølgens Maag, og Lundens Nattergale!
 Og nu, da Jorden sig med Blomster krandser,
 Da Hyrden hos Hyrdinden fryder sig;
 Da Bonden glad med sine Hjorde dandser,
 Og Skibet gynger sagtelig;
 Da Bi og Fugle Vaarens Priis istemme,
 Kan da Naturens Skjald sin Vaarsang glemme?

II.

Ved en ung Piges Grav.

Jeg bringer mine Taarer hid, Veninde!
 O, det er alt hvad Kjærlighed mig gav;
 Forladt jeg staaer, og bittre Taarer rinde
 Fra mine blege Kinder paa din Grav.
 Min sidste, tunge Afskedsklage følger
 Dig ned i Gravens tause Skyggelye.
 Med Sørgeflor sit Aasyn Hebe dölger,
 Med Haand for Öjet Gratierne flye.
 Dig, favre Rose! jeg forgæves leder,
 I Askestöv du hviler kold og död! —
 Hör, Moderjord! hvad knælende jeg beder,
 Lad södt min Pige slumre i dit Skjöd!

III.

Den grædende Rose.

O, skjönnne Krands, som hendes hvide Finger
Har flættet mig til Elskovs kjære Minde,
Hvor kommer det, at Perletaarer springer
Fra Rosen, og ned om min Tinding rinde?
Du, gode Rose! Længsels Glöd du föler,
Og den, som jeg, med stille Taarer köler.

IV.

Bien.

Hvi flagred' du, o Bie, fra Engen nys
Og svæved' om min Piges Læbe rød?
Misunder du mig hendes Tryllekys?
Dog nej — du mig maaskee vil sige,
At selv i hendes Læbes Skjød
En Brod sig dölger uden Lige —
Ja det, du lille Bi, det vil du sige.
O, flyv kuns bort, spild her ej længer Tiden —
Det lærte Elskov mig for længe siden.

V.

Det stille Vidne.

Kydske Luna, smilende du saae
 Ned paa mig, da i min Arm han laae;
 Du var Vidne til hans søde Ord,
 Da han evig Kjærlighed mig svoer,
 Og, dog seer du roelig, uden Harm,
 Seer ham nu i anden Piges Arm.

*ERINNA.**Til Roma.*

Guldbekranste, stolte Roma! du
Ares' Datter, Kampenes Fyrstinde!
Fra dit Tempel paa Olympens Tinde,
Roma! naadig til mig skue!

Dig gav Skjæbnen Heltekraft og Mod,
Over Jorden evigt Herredømme;
Lyn og Torden fra dit Blik udstrømme,
Alting synker for din Fod.

I dit uopløselige Baand
Hvile Jorden og dens stolte Stæder,
Oceanet bærer dine Kjæder,
Alting hviler i din Haand.

Tiden, som i evig Hvirvel gaaer,
I sin Flugt fra Jorden Alt bortriver,
Støvet ligt, som for Orkanen driver —
Ene du urokket staaer.

Fra dit Skjød fremile Heltene,
Tæt som Agrens gyldne Ax fremskyde.
Stolte Roma! du er værd at nyde
Ære og Tilbedelse. —

ARIPHRON.

Til Sundhedsgudinden.

Hygæa, o livsaligste Gudinde!

Omslyng mig med din trinde Arm,

Og lad min heele Levetid hensvinde

Södt ved din hulde Moderbarm!

Ej Kys og Favntag af en yndig Kone,

Ej Guldets Klang og Straaleglands

Ej Fyrstepragt, og Kongers Demantkrone

Fortrylle, som din grønne Krands.

Nej, fra vor Bolig Fryd og Ro bortile,
Naar du, Gudinde, skjuler dig;
Men hvor du kommer, Gratierne smile,
Du gjør hver Skabning lykkelig. —

EVENOS.

*Til en Nattergal,
som bortsnappede en Cicade.*

Hvad, Philomele, blide Sangerinde!
Hvad har den yndige Cicade gjort?
Behandler du din Söster, som en Fjende,
Og bærer den til dine Unger bort?
Som du, den Vaarens Ankomst glad forkynder,
Som du, den synger paa Naturens Skjöd; —
Ei sömmer det en Skjald, Apollo ynder,
At önske Sösterskjaldens Död.

SAPPHO.

Gaade.

Kjender I en Moder, som frembringer
Mange stumme Börn, som dog kan tale,
Og hvis Ord, naar man blot vil, sig svinger
Over Hav og over Bjerg og Dale?
Selv den Döveste kan grant fornemme
Disse tause Börns den tause Stemme.

SIMMIAS.

Sophokles's Grav.

Spred dine Lokker, Epheu, paa det Muld,
 Som Sophokles, den vise Skjald, bedækker,
 Gyd, Rosenbusk, din Duft om Harpens Guld,
 Hvis brystne Streng sig mat paa Graven strækker;
 Lad, slanke Vinstok! under brede Løv
 De gyldne Druer om hans Gravhøj gløde;
 Thi disse Strengte var, før de blev Støv,
 Som Roser, Druer liflige og søde;
 Selv Gratier og Muserne sig svang
 Herned, naar Sophokles til Harpen sang!

KARPHYLIDES.

Fiskeren.

En Fisker anglede ved Havets Strand,
Og fandt et Hoved af skibbrudnen Mand;
Medlidende sit Aasyn han bortvender,
Og grov en Grav med taarevædte Hænder;
Han grov og fandt en Skat paa samme Sted,
Saa lønnes Miskund og Medlidenhed.

ÆSOPPOS.

Livet.

Kun den, som hviler sødt i Gravens Slummer,
Undflyer, o Liv, din Nöd og Kummer.
Tung er din Byrde og utaalelig,
Dog er det tungre at forlade dig.
Du snoer om os, naar vi dig vil forlade,
Din Krands af Tusindskjön og Lotosblade.
Men ak, jo nærmere os Glæden er,
Desmere Vanheld er vor Isse nær.

LOLLIOS BASSOS.

Germanikus.

Hör Pluto's Stemme, Portner! hör:
Luk Skyggerigets Dör!
Germanikus, som hist fremtræder,
Ei passer her i denne Skyggedal,
Nej, höit blandt Stjernerne han vandre skal!
Og, Charon, dine gamle Bræder
Fortjene ej den Hæder,
At hiin Erobrer dem betræder.

PALLADAS.

Den vaabenløse Eros.

I sin Nögenhed staaer Eros her;
 Ingen Bue ingen Piil han bær;
 Intet Kogger paa hans Skulder hviler;
 I den ene Haand en Rose smiler,
 I den anden en Delphin sig snoer;
 Begge disse Tegn betyde,
 At hans Hænder byde
 Over Hav og Jord.

TULLIOS GEMINOS.

Den overvundne Herkules.

Siig, Herkules, hvor er din Lövehud?

Hvo har din Kölle, Piil og Bue rövet?

Hvi sidder du nedslagen og bedrövet?

Hvad fattes dig, hvorledes seer du ud?

Du som tilforn var ung og rask og skjön,

Hvo overvandt dig? "Aphrodites Sön!"

ANTIPHILLOS.

Skibsfarten.

Dristighed! du Ynglingens Ledsager,
Du, som paa et Bret dig Vejen baner
Gjennem Bølgen — og i Döden jager
Hver, som Haab om gyldne Skatte aner.
Ak! du har den gyldne Old bortjaget,
Som bestraaledes af Lykkens Stjerne,
Da det fjerne Land laae uopdaget,
Kun, lig Orkus, anet i det Fjerne.

PAULOS SILENTIARIOS.

I.

Haarlokken.

Af gyldne Lok tog Doris kun et Haar,
 Og bandt med det min Haand;
 "Der, sagde hun, du smukt som Fange staaer!"
 Jeg loe kun af det Baand.
 Og medens saa vi stod og spögte,
 Jeg og for Spög forsögte,
 At rive dette Haar itu,
 Men haardt, som Jernet, var det nu,
 Alt Haab jeg maatte strax opgive,
 Det Baand at sönderrive.
 Hvorhen hun trækker mig i gyldne Haar
 Jeg nu som Fange gaaer.

II.

Varsel.

Aabne ej dit Bryst for Elskovs Smerte;
Thi naar Eros finder det tillukket,
Flyver han lig Fuglen fra dit Hjerte;
Men hvis det sig aabner, og blier stukket
Af den allermindste blandt hans Pile,
Skal den evig i dit Hjerte hvile.
Skye endog om Kjerlighed at drømme,
Skye hver Tanke, som kan Elskov nære,
Ellers kommer den i Luestrømme,
Som dit Hjerte glödende fortære.

UBEKJENDTE FORFATTERE.

I.

Önsket.

Gid jeg var en af de Favoner,
Som hæve Floret fra dit Bryst,
Og der saa stolt paa sneehvid Hvelving troner,
Naar den din Kind har kyst!
O, gid jeg var en Rose rød,
Og du med hvide Finger vilde bryde
Mig af min Qvist — hvor glad jeg skulde gyde
Min Perletaare paa din Barm saa blöd!
O, gid at jeg en Lillje var,
Som du i Haanden bar;
Naar da engang du kyssed' mig,
Fro skulde jeg indaande mig i dig!

II.

Skjæbnen.

Hvis du din Fremtids Sorrig kunde vide,
 Og den undflye; at leve da var let;
 Hvis, hvad du vidste, dog du skulde lide,
 Hvad Nytte da at vide det?

III.

Livets Sejlads.

Naar Stormen bruser, Bølgen skummet banker
 Mod Skibets Stavn, synk ej i Modløshed;
 Lad Dyden være Ror, og Haabet Anker,
 Trygt de dig lede skal til Havnens Fred!

IV.

Haab og Lykke.

Lykke, du, og du, o Haab, Farvel!

Iler, iler begge fra min Side!

I, som voldte mig saa mangen Qvide,

Kasted' lig en Bold min Sjæl.

Held i eders Arme drömme vi,

Naar vi vaagne er vort Held forbi.

Bort fra mig l vandre!

Skuffer Andre,

Som ej kjende eders Tryllerie!

V.

Eegen og Sivret.

* En nedbrudt Eeg paa Elven ruller frem;
 Da han forbi de høje Sivror flyder,
 Hvor kommer det — saa han tilspørger dem —
 At Stormens Magt ej eder og nedbryder?
 "Vi trodse ej, naar Stormen gaaer forbi,
 "Men böje os, og derfor knejse vi."

VI.

Roserne.

Snart Rosernes Purpur bortiler,
 Og snart viftes Bladene hen;
 Pluk Rosen i Dag, mens den smiler,
 I Morgen staaer Tornen igien.

VII.

Den umodne Drue.

Hvo ræned' dig fra kjære Moderstamme,

O favre Drue, før du moden blev?

Og, da du snærpede hans Læber sammen,

Han dig med vrede Tænder sønderrev.

Ia dig, o Evans yngste Barn, han kasted'

Paa Alfar-Vejen hen for Hvermands Fjed. —

Ham hader Evan, ham, som sig formasted',

Lig hiin Lykurg, at qvæle Glædens Sæd,

Som ej lod dig til Bægret moden blive, .

Til Hjerterne i Sorrow Tröst at give?

VIII.

Achill's Grav.

Her satte Grækerne dit stolte Minde
 Til Skræk endog for Eftertidens Fjende;
 Her har man dig, o Thetis Søn, begravet
 Ved Trojas Strand, at Bølgerne fra Havet
 Skal evig trindtomkring din Grav sig slynge,
 Og evig dig med Kjæmperöst besynge.

OFIDIE

Arviden af Tiarum

DIGTE AF DET LATINSKE.

De har den gæstgæst, der har den
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en
Hjertelighed, en blødt blik og en

OVIDIUS.

Ariadne til Theseus.

Du var den grummeste, jeg kunde finde;
 För skulde jeg en Slange troet end dig —
 Blot disse Ord, o Theseus! dig skal minde
 Om Öen, hvor du trolös slængte mig;
 Hvor Sövnén — nej, det var ej Sövnens Bröde —
 Hvor du i södest Slummer mig bedrog,
 Mens Natten os med Duggens Perler ströde,
 Og Nattergalen ömme Triller slog.
 Uroligt slumrende jeg Haanden strakte
 Til Theseus, som nys ved min Side laae;

Han var der ej — jeg atter Haanden rakte,
 Han var der ej — min Haand kan ham ej naae.
 Jeg skjælvende paa matte Fod mig hæved',
 Men atter sank paa eenligt Leje ned.
 Kold Gysen mine Aarer gjennembæved',
 Og fra min Isse Lokkerne jeg sleed.
 Saa blidelig den fulde Maane smiled;
 Jeg saae kun den og Stranden, hvor jeg stod.
 Nu rasende fra Sted til Sted jeg iled',
 I lösen Sand tilbagegled min Fod.
 For Fjeldene din Grusomhed jeg klager;
 Ved Navn de hule Klipper kaldte dig;
 Og Ekkoet mit Jammerskrig gjentager —
 Selv haarde Stene ynkdes over mig.
 Hist stod et Bjerg, hvor Löv ej Skygge spredte,
 Hvor Bölgens Slag udhuled' sig en Gräv,
 Der steeg jeg op — min Fod kun Angsten ledte,
 Og langt jeg saae udover dyben Hav.

Der stod jeg som et Spil for kaade Vinde;
 Med eet jeg Sejl paa Havet kunde see,
 Jeg saae maaskee, fordi jeg vilde finde,
 Jeg saae og sank og Blodet isnede.
 Mig vakte Smerten af den korte Dvale;
 Jeg rased' frem, mod Skyen steeg min Röst:
 Hör, Theseus, hör! ej Ord min Nöd kan male,
 Vend om! din Pige staaer paa fremmed Kyst.
 Og da ej Ord jeg kunde meer fremføre,
 Tungt slog jeg mig for qval - omspendte Barm;
 Du kunde seet, om ej du kunde höre,
 Thi höjt til Tegn jeg strakte ud min Arm.
 Höjt paa en Gréen mit hvide Slör jeg hæved',
 Det flagred' hvinende i stærke Vind.
 Nu svandt dit Skib — i Öjet Taarer bæved',
 Og rulled', som en Ström, paa blege Kind.
 O, skulde Taarer ej fra Öjet rinde,
 Fra disse Öjne, som dig meer ej saae!

Nu raved' jeg omkring som en Bacchinde;
 Trindt om min Hals adsplittet Haaet laae.
 Snart sad jeg paa en Steen ved Fjeldets Side,
 Sad stiv og kold, som følesløse Steen;
 Saae ej dit Skib paa Bølgerne at glide,
 Men saae mig selv forladt, fortabt igjen.
 Snart til det kjære Lejested jeg vanked',
 Hvor sødt jeg slumred' i din stærke Arm;
 Og til mit Bryst det varme Straa jeg sanked',
 Og stride Taarer rulled' paa min Barm.
 "Troløse Sted!" saa lød min vilde Klage,
 "Giv ham igjen, ham i hvis Arm jeg laae;
 "Hvi holdt du mig, elendige, tilbage?
 "Hvi lod du ham fra dig og mig bortgaae?"
 Hvad skal jeg nu? Hvorhen skal jeg mig vende,
 Af Mennesker jeg finder intet Spoer.
 Hvad skal jeg nu? hvorhen skal jeg mig vende?
 Om vilde Strand det vilde Hav sig snoer.

Ak, var her dog et Skib, en Baad at finde,
 Som bragte mig til Fædres Kyst igjen!
 Dog — var her Skib, og vilde alle Vinde
 Mig føje — o hvor skulde jeg dog hen?
 Mit Moderland grumt fra sit Bryst mig skyder,
 Om Bølgen did i venlig Favn mig bar;
 Om Æol alle Storme tie byder,
 Landflygtig i mit Födeland jeg var.
 Ei Adgang du, o Creta! mig tillader,
 Ei hörer du min Graad paa fremmet Strand.
 Ak! at jeg har forraadt min gamle Fader,
 Hans Riger og mit kjære Födeland!
 Den Gang, o stolte Theseus! var du Fange,
 Jeg ledte dig godmodig ved min Traad
 Fra Dödens Svælg, fra Labyrinthens Gange —
 Fri blev du ved min snilde Qvindedaad.
 Da — husker du? — da svoer du i din Trængsel,
 At du var min, og jeg var evig din,

Hvis levende du kom fra mörke Fængsel.
 End lever du — men, ak, du er ej min!
 Gid jeg i Dödens Arme havde blegnet,
 O Theseus! for dit grumme Morderstöd,
 Ak, som med Blod min Broders Pande tegned',
 Med mig din Meneed da var skjult og död.
 Af Frygt for Lidelser jeg dobbelt lider,
 Jeg föler alt hvad jeg kan lide her;
 Og Döden tæt forbi mit Öje glider
 I mangehaande fæle Skikkelser.
 For Dödens Komme ej mit Hjerte gruer,
 Men skrækkeligt det er at vente den.
 Det barske Fjeld med Knusefald mig truer,
 Fælt bröler Havet, tordner Himmelen.
 Snart Ulvene mit Legem sönderrive,
 Og kaste Lemmerne paa Alfarvej;
 Snart skal jeg grumme Lövers Offer blive —
 Saa tænker og saaledes drömmer jeg.

Snart vaser frem en vild, blodtørstig Tiger;
 Maaskee paa Havets bølgeslagne Kyst
 Et Havuhyre glubende fremstiger,
 Og slaaer sin Tand i dette bange Bryst.
 Vil man mig her maaskee med Lænker binde,
 Mig give Bröd, som vædes af min Sved?
 Jeg var din Brud, og blier maaskee Slavinde,
 Jeg, som fra Phæbus, Minos stammer ned.
 Hvis ogsaa Mænd i disse Egne boede,
 Jeg skyede dem, jeg frygted' deres Svig;
 Ak, engang til en Mand jeg mig betroede,
 Og han — han gjorde mig ulykkelig. —
 O, gid Androgeos end havde levet,
 Blodströmme da ej fra Athenen flöd;
 Ei skulde Jorden for din Kölle hævet,
 Ei for dens Slag var Minotaurus död;
 Ei skulde Ariadne have spundet
 Den Traad, som ledte dig fra Dödens Grav,

Som denne taarevædte Haand har tvundet,
 Som denne Haand saa kjærligen dig gav.
 Grusomme Sövn! som lukkede mit Öje,
 Hvi lod du mig opvaagne meer igjen?
 Og Vinde, I, som gunstigen ham föje,
 Og, Bölger, I, som rulle med ham hen —
 Ak, falske Hav og Sövn, og grumme Vinde,
 I fiendtligen forenedes mod mig;
 O, var det da saa svært at overvinde
 En stakkels Pige, en Ulykkelig?
 Ak! ej skal her min ömme Moder sukke,
 Og grædende med kjærlig Moderhaand
 Mit taarematte, hule Öje lukke;
 I fremmed Luft omsvæve skal min Aand.
 Ei skal en tro Veninde Salve gyde,
 Og sætte Navnet paa min Mindesteen;
 Söefugle paa mit Lig sig skulle fryde,
 Og rive Kjödet bort af mine Been.

Döm hele Jord! — jeg kalder dig til Dommer —

Har jeg fortjent Död, Skjændsel og Foragt?

Dog—nok! — Naar, Theseus! til Athen du kommer,

Naar du i Vennekreds, i Slottets Pragt,

Fortæller om din Daad i fremmed Rige,

Om Minotaur, om Labyrinthens Nat,

Fortæl da og at en troskyldig Pige

Du har paa denne öde Strand forladt. —

Saa stoltelig du lader Jorden vide,

At Fyrster dine Stammefædre var —

Nej, Fjeldet kasted' dig fra nøgne Side,

Et grusomt Havdyr dig opammet har. —

O, havde du fra Skibet kunnet skue

Mit Aasyns Træk, da var du rört maaskee,

Min hule Kind, mit Öjes vilde Lue —

Dog — Theseus! see mig nu i Tankerne,

Mit matte Legem paa et Fjeld at strække,

Hvor alle Havets Bølger sqvulpe ind;

See mine bølgevaade Lokker dække
 Mit nøgne Bryst, min blodigrevne Kind.
 Mit Klædebon af Taarer tungt sig trænger,
 Som vaadt af Regnskyl, til min kolde Krop;
 Mit Hoved skjælvende mod Brystet hænger,
 Lig Rosengreenens visne Rosenknop.
 Jeg over Havet strækker mine Hænder,
 Træt er de af at slaae det qvalte Bryst;
 De Lokker — ak, som selv ej meer jeg kjender
 De Lokker, som du mangen Gang har kyst,
 Jeg viiser frem med taareqvalte Klage;
 — Ak, aldrig græd jeg för du skuffed mig! —
 Jeg sukker mat: o Theseus! kom tilbage,
 Vend om, vend om, jeg lider, döer for dig!
 Kom, see din Brud, en ung uskyldig Qvinde
 At vælte sig blant Havets Tang og Steen;
 Og döer jeg, Theseus! för du mig kan finde,
 Kom, kom — du dog kan samle mine Been!

HORATIUS.

I.

Til Grosphus.

Ro ønsker den, som Hvirvelvind og Bølger
 Omkaste fnysende paa vilde Hav,
 Som intet Stjerneglimt paa Vejen følger,
 Som i hver Bølgehulning seer sin Grav.

Om Ro den sejervante Tracer beder,
 Mens Spyd mød Sværdet klirrer om hans Hals;
 Ro ønsker sig den blodbesprængte Meder,
 Ro, som for Jordens Guld er ej tilfals.

Soldatervagt fra Slottet Pöblen jager,
 Men ej Despotens Sorg og Hjertenag;
 Trods Kuglers Regnskyl svæve Lastens Plager,
 Lig Natteravne, om hans gyldne Tag.

Den som i Fædres straabedækte Hytte
 Med tarvelige Retter lever glad,
 Ham Sjælero skal Dag og Nat beskytte,
 Ej Frygt og Nid forgifte skal hans Mad.

Rejs Jorden rundt, min Ven! rejs allevegne
 Paa Fjeld og Dal, paa vide Ocean;
 Flye Venners Favn, flye Födelandets Egne;
 Men mon dig selv du ogsaa undflye kan?

Rid bort, men Sorgerne vil med dig ride;
 Sejl bort, men de med dig vil skibes ind,
 Som Hjorten rask de følge ved din Side,
 Som Lynet snare, lettere end Vind.

Den vise Mand ej sørger for i Morgen,
 I Dag tilfreds han nyder hvad han har;
 Han veed, at Fryd gaaer Haand i Haand med Sorgen,
 At lykkelig ej nogen stedse var. —

Ej Ungdoms Vaar, ej Aldrens Vinterdage
 Gav varig Fryd til Tithon og Achill;
 Nej Skjæbnen stedse giver for at tage,
 Din Skat hun snart en Anden give vil.

Miillange Strög din Vældes Præg maa bære;
 Din Rigdoms Ros udbræge tusind' Faar.
 Og stolte Heste vrinske om din Ære,
 Mens du i stive Purpurklæder staaer.

Mig vilde Parcen mere blid forlene
 En Jord, der smiler, hvor jeg seer mig om,
 Lidt Venskab med den spögende Camæne,
 Og Stolthed at foragte Pöblens Dom.

II.

*Horats og Lydia.**Horats.*

Da jeg alene var dig dyrebar,

Da ingen fremmed Elsker nød den Lykke,

Dig at omfavne, til sin Barm at trykke,

Jeg meer end Persers Konge var.

Lydia.

Da du alene elsked Lydia,

O! da hun ej for Chloe maatte vige,

Jeg var den bedste, lykkeligste Pige,

Meer lykkelig end Ilia.

Horats.

Ah! nu behersker ene Chloe mig,
Jeg hende seer og hører hendes Toner;
Og Döden glad jeg med mit Liv forsoner,
Naar hun maa leve lykkelig.

Lydia.

Jeg elsker Calais, han elsker mig,
Nu slaaer for ham mit elskovsfyldte Hjerter,
Tre Gange vil jeg lide Dödens Smerte,
Naar han maa leve lykkelig.

Horats.

Men hvad — hvad siger du, om Cypria
Os atter med sin Rosenkjæde binder?
Om Chloes Navn fra dette Hjerter svinder?
Hvad, om jeg elsker — Lydia?

H

Lydia.

Skjöntt Calaïs er Aftensolen lig,
Naar den bag Lunden rödmende sig dölger,
Og du er falsk som Skum paa Havets Bølger,
Jeg — leve vil og döe med dig!

III

Til Licinius Varro.

Vil du, min Ven! ej Lykkens Havn forfejle,
 Ej altid da paa Dybet du maa sejle,
 Ej frygtsom holde dig for nær til Land
 Ved falske Strand.

Hver, som den gyldne Maadelighed vælger,
 Som ej sin Ro for Jordens Skatte sælger;
 Modtager, tryk for Nid og Fattigdom,
 Hver Dag, som kom.

Den Gran, som højt mod Skyerne sig hæver,
 For Stormen oftere end Nelden bærer;
 I Fjeldets Top, i Slotte Lynet slaaer,
 Mens Hytten staaer.

Paa Skjæbnens Luner maa du dig berede,
 I Uheld haab! men frygt i megen Glæde!
 Viid! Jupiter, som bringer Vinteren,
 Borttager den.

Vanskjæbnen sig, som Vinden, hastig vender —
 Ei altid vred Apollo Buen spænder;
 Hans Lyre vækker Muserne engang
 Til munter Sang.

Vær kjæk, min Ven! paa Uhelds vilde Bølger;
 Vær viis, naar Strømmen gunstigen Dig følger;
 Men kuler Medgangs falske Hvirvelvind,
 Tag Sejlet ind!

IV.

1-13

Til Lydia. ~

Naar du beundrer Telephs Rosenkinder,

Og henrykt taler om hans Liliearm;

Da, Lydia! mit Hjertes Fred forsvinder,

Da ruger Aabrysot omkring min Barm.

Min Sjæl i Tvivlens Nattemørke svæver,

Og Kindens Purpurrose falmer hen;

Min Taare triller, Barmen ængstet bæver

Og tolker Luen, som fortærer den.

Fortvivlet paa din Svanebarm jeg skuer,

Som røde Mærker af hans Favntag bær;

Jeg paa din Læbe seer de Purpurluer,

Hans vilde Satyrkysse tændte der.

Ha! tro ham ej — Blufærdighed han dræber;
Han styrter Uskyld brat i Lastens Grav.
Flye den Barbar, der saare kan de Læber,
Som Cypria sin Trylle-Nektar gav.

O sjeldne Par; o tre Gang lykkelige,
Som Elskov binder med sit Demantbaand,
Som enige til Dödens Skyggerige
Gaaer evig fro og evig Haand i Haand!

V.

Til L. Sextius.

Vaaren, sejerstolt fremstiger,

Blomster over Engen kiger

Under Rimens hvide Slør,

Som for Zefyrs Aande töer.

Skibene fra Stranden glide,

Favnes af de Bølger blide;

Qvæget löst paa Marken staaer,

Bonden fra Kaminen gaaer.

Gratier om Venus dandse,

Plukke Blomster, flætte Krands;

Mens Vulkan blandt Gnisters Brag

Hopper efter Hamrens Slag.

Lokkerne vi salve, flætte!
Kransen om vor Tinding sætte,
För dens söde Trylleduft
Hvirvles bort i klare Luft!

Döden agter alle lige,
Griber Fattige og Rige.
Broder! Livet er for kort,
Til at grubles, sukkes bort.

Kolde Grav dig snart omfavner;
Der du Vaarens Glæde savner,
Hörer ingen Bægerklang,
Ingen Piges Tryllesang.

VI.

Til Chloris.

O, hör mit Raad, du arme Viv!

Sæt Grændse for dit Flane-Liv,

For dine Skögekunster.

O, Chloris; du er Dödens Brud;

Du glimrer som et Stjernes kud,

Og taber dig i Dunster.

Du troer, at Blomster smykke dig;

Men Rosenkrandsen skammer sig,

Sin Duft paa dig at gyde. —

Man seer at du en Stengel var,

Der lutter vilde Roser bar,

Som alle kunde bryde. —

Din unge Datter sömmer det,
 At tumle sig i Dandsen let,
 Og kjelne Arm at slynge
 Om Thyas, og fra Sted til Sted
 At springe, lig forvildet Geed,
 I unge Drenges Klynge. —

Vaagn Chloris! Vaagn af Sandsers Ruus!
 Gaae! — för du kommer til dit Huus,
 Kan Parcen Traaden skjære.
 O skynd dig bort fra Pigers Flok;
 Tag Teen og Naal og Spinderok;
 Det gjør dig mere Ære.

VII.

Lalage.

Den Mand, hvis Liv opoffredes til Dyd,

Behöver ingen Maurers Kastespyd;

Han vandrer frem af Vaaben uomgjærdet,

Og uforfærdet,

Om han end rejser gjennem Örkenen,

Paa Caucasus, hvor intet Fodspor er,

Der, hvor Hydaspes seer i sine Vande

Uhyrers Lande.

Jeg vaabenlös i Skoven vandrede,

Og sang og tænkte paa min Lalage. —

En Ulv mig saae i Skovens mørke Gange

Og — flyede bange.

Ej nærer selv det barske Daunien
 Saa hæsligt Dyr, saa bister Ulv, som den,
 Ej skulde man for Löver mere blegne
 I Jubas Egne. —

Sæt mig i Örknens sandopfyldte Hav,
 Hvor ved hvert Trin jeg skuer i min Grav;
 Der, hvor jeg aabner mine Öjenlaage
 I evig Taage;

Ja, sæt mig hen i ubeboet Land,
 Hvor Jorden syder under Solens Brand: —
 Min Lalage! jeg aldrig dog skal glemme
 Dit Smil, din Stemme.

CATULLUS.

I.

Ved en Spurves Död.

Sörg Cypria og alle Elskovsguder,

Og sørger alle Gratier!

Det største Vanheld eder jeg bebuder:

Min Piges Spurve er ej meer!

Min Piges Spurve Gravens Nat omhyller,

O! den var, hendes Öjenslyst.

Ej meer' den med skalkagtigt Kjært tegn tryller,

Ej hopper den om hendes Bryst.

Glad, som et Barn paa Moder-Knæ, den tripped
 Paa hendes Skjød snart hid snart did.
 Den tumled' sig, i Haanden hende nipped',
 Og gjorde hende glad og blid.
 Nu der, hvorfra man aldrig kom tilbage,
 Blandt Dödens Skygger svæver den —
 O, Grav og Död! hver Skjönhed I bortage,
 I rive Alt med eder hen!
 Grusomme Död! hvi tog du hendes Glæde,
 Den kjelne Spurv fra hendes Skjød?
 Din Skyld det er, at Lesbia maa græde,
 Ja — græde begge Öjne rød'!

II.

Til Lesbia.

Min Lesbia! o lad os Livet nyde,
 I Cypris's Arme svinde vores Tid!
 Lad sære Gamle knurre, — vi os bryde
 Om deres Snak, som om en Hvid.

Solkuglen daler, atter den fremstiger;
 Men naar en Glædesdag har os forladt,
 Den bliver borte; over os fremsniger
 Sig Dödens lange Vinternat.

Kom, Lesbia! du Cypris's egen Datter,
Kom, tusind Nektarkys du give mig,
Saa hundrede, saa tusinde, og atter
Ti tusind Kys jeg giver dig!

Naar vi har kysset Millioner Gange,
Indtil vort Kyssetal vi selv ej veed,
Da tier Avind, thi det var saa mange,
At den af Tællingen blev kjed.

EN UBEKJENDT DIGTER.

Venus - Festen.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som ei af Elskov veed!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som kjender Kjerlighed!

Som en Yngling til sin Brud,

Vaaren blid mod Jorden svæver;

Over Havet paa hans Bud,

Solens Rosenkind sig hæver.

Under Duggens Perlekrands
 Lunden sine Lokker breder;
 Rundt omkring til Festens Dands
 Flora friske Blomster spreder.
 Over Dal og Bjerg og Hav
 Cypris trone skal i Morgen,
 Vække Glæden, sprede Sorgen
 Med sin Guddoms Tryllestav.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som ej af Elskov veed!
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som kjender Kjerlighed!

Cypria saa blid og huld
 Svæver over Havets Bølger;
 Sig i hendes Lokkers Guld
 Spögende Favoner dölger.

Sig bag Bjerget dobbelt rød

Denne Aften Maanen hæver;

Dobbelt klar fra Havets Skjød

Stjerne efter Stjerne svæver.

Mod den hvide Strandbred slaaer

Vævre Bølger dobbelt glade;

Thi paa Perlemusklens Flade

Venus Aphrodite staaer.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som ej af Elskov veed!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som kjender Kjerlighed!

Cypris! at du nærmer dig,

Alle Skabninger fornemme,

Rundt om Jorden bølger sig

Myriaders Frydestemme.

Længselfuld' sig hid og did
 Skovens ranke Træer strække;
 Lillierne den Barm saa hvid
 Mod et Kys af Zefyr række.
 Trindtom Rosens Nektarmund
 Bien overgiven spöger;
 Reder i den mørke Lund
 Fuglen med sin Mage søger.
 Nynnende til Havets Arm
 Elvens löste Bölge flyder;
 Liliens Elskovsdug sig gyder
 Paa en anden Lilies Barm.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som ej af Elskov veed!
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som kjender Kjerlighed!

Rundt i Skoven springe nu
 Guldhaar - fagre Landsbyepiger;
 Amor med skalkagtig Hu
 Midt i deres Dands sig sniger.
 I hans Haand er ingen Piil,
 Intet Kogger, ingen Bue,
 Men ved skelmske Blik og Smiil
 Sætter han hver Barm i Lue.
 Skjönt han synes vaabenlös,
 Vogter eder dog, Veninder!
 Sejer med et Blik han vinder —
 Ynde væbnet' denne Knös.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som ej af Elskov veed!
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som kjender Kjerlighed!

Piger, dig, o Phæbe! lig,
 Prydede med kydske Sæder,
 Svævende i hvide Klæder,
 Komme for at bede dig,
 At i Morgen ej maae flyde
 Blod i nogen Lund og Skov;
 Dine vilde Horn ej lyde,
 Intet Dyr gaae ud paa Rov!
 Dig fra tause Stjernehimme!,
 Blide, kydske Delia!
 Vinker Amathusia
 Nød til Festens glade Vrimmel.
 Blussende af Druens Blod
 Kommer Bacchus med sit Følge;
 Under Ceres's lette Fod
 Agrens høje Ax sig bölge.
 Mellem vilde Cymblers Lyd
 Phæbi gyldne Harpe lyder.

Phæbe! ogsaa dig indbyder

Cypria til Festens Fryd.

Nej — du rødmende heniler

Under Skyens Sølverslør.

Morgenrøden venlig smiler,

Mere blussende end før.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som ej af Elskov veed!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som kjender Kjerlighed!

See, hvor Festens Dag fremskrider,

Stjernerne mod Havet gaae;

Bag de hvide Duer glider

Cypris' Vogn i klare Blaa.

Let den sig mod Jorden svinger

Ned paa Skyens Sølveruld,

Som Auroras Rosenfinger
 Bremmer med sit røde Guld.
 Skovens Nympher, Oreader
 Rundtom Löv og Blomster strøe;
 Let - hensvævende Najader
 Hoppe over speilklar Søe.
 Egnens raske Drenge dandse
 I Cytheres lette Fjed;
 Piger lægge Myrthebrandse
 Knælende for hende ned,
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som ej af Elskov veed!
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som kjender Kjerlighed!
 Blussende den favre Vaar
 Ned i Jordens Favn sig kaster;

Phæbus Gylden - Harpen slaaer;
 Bort den kydske Luna haster.
 Paa de favre Blomster smaa
 Duggens blanke Perler trille;
 Straalende saa klar og blaa
 Havene, lig Öjne, spille.
 Bölgende en ufölt Lyst
 Giennem Jordens Aarer bæver,
 Mens i Vaarens Favn sig hæver
 Hendes blomsterkrandste Bryst.
 Hun frembringer uden Smerte
 Myriader Skabninger,
 Og ved hendes Moderhjerte
 Er hver Skabning lige nær.
 O, det var Cytheres Finger,
 Som berørte Jord og Hav;
 Liv udvælder, hvor hun svinger
 Bydende sin Tryllestav.

Trindt om alle sine Poder
 Slynger hun magnetisk Baand;
 Og i Runddands alle Kloder
 Dreje sig om hendes Haand.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som ej af Elskov veed!
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som kjender Kjerlighed!

Cypris gjennem Luer førte
 Trojas Börn til Romas Favn;
 Stormen Havets Dyb oprørte
 Bølgen slog mod Skibets Stavn;
 Cypris vinker — Stormen viger
 For Anchises' fromme Søn,
 Og hun bød blandt Romas Piger
 Ham at vælge Kampens Løn.

Hun de barske Helte lærte
 At adlyde sine Bud;
 Blid til Rheas ömme Hjerte
 Segned' Krigens vilde Gud.
 Romuls kjække Sönnner binder
 Hun til deres Fienders Barm;
 Yndige Sabiner - Qvinder
 Lokked' hun i deres Arm.
 Evighedens Krands, som pryder
 Romas Kraft og Mod og Aand,
 Hendes Sönnners Heltedyder
 Kom fra Aphrodites Haand.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som ei af Elskov veed!
 Elsk i Morgen, elsk i Morgen,
 Hver, som kjender Kjerlighed!

Alle Piger, alle Dreng
 Blussende i Dands sig snoer;
 Pigens hvide Bryster trænge
 Sig mod Barmens tynde Floer;
 Elskov er det, som antænder
 Purpur - Glöd paa hendes Kind;
 Elskov er den Ild som brænder
 I den lune Vestenvind;
 Elskov er det, som opfylder
 Skoven med sit muntre Qvad;
 Elskov er den Duft, som hyller
 Sig i Rosens Purpurblad.
 Hvide Roser mangelunde
 Spired' om Adonis' Lig,
 Og med Blodet af hans Vunde
 Maled' deres Blade sig.
 Cypris, klagende sin Vaande,
 Mellem disse Roser gik,

Og af hendes Æther-Aande

Nektarduft hver Rose fik.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som ei af Elskov veed!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som kjender Kjerlighed!

Faarene med Sölverlokke

Dandse under Himlens Blaa;

Öxene i tætte Flokke

Par hos Par i Græsset staae.

Ranke Hjorte gaae saa trygge

Tæt ved Skovens Alfar-Sti;

Turtelduer Reder bygge,

Högen flyver dem forbi.

Svalen med sin Mage følger

Svingende sig op og ned;

Svanen med de muntre Bølger

Sladdrer om sin Kjerlighed.

Høit i Pøplens gyldne Krone

Gynger kjelne Nattergal;

Hendes blide Elskovs-Tone

Dirrer gennem Fjeld og Dal.

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som ej af Elskov veed!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som kjender Kjerlighed!

Vinden som i Agren hvisler;

Fjerne Tordens dumpe Slag;

Elvens Sölv, som let henrisler,
 Altar-Luens Knitterbrag;
 Bölgen, som mod Klippen bryder,
 Blade-Lispen, Fugle-Sang,
 Rundt Naturens Orgel lyder
 I harmonisk Jubelklang.

Mens i Glædens Tonestrømme
 Alle Væsner hvirvle sig,
 Skulde Jordens Börn forsømme,
 Favre Vaar, at prise dig!
 Harpens Strenge skulde springe,
 Sanggudinden aldrig svinge
 Laurusgren om dette Haar,
 Taug jeg denne Gang, o Vaar!
 Evig til Cytheres Ære
 Skal fra denne glade Dag
 Harpens Toner ofret være
 Og mit Hjertes sidste Slag!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som ej af Elskov veed!

Elsk i Morgen, elsk i Morgen,

Hver, som kjender Kjerlighed!

VIRGILIUS.

Orpheus og Eurydice.

Længselfuld ved Stranden Orpheus sad;

Höjt han om sin Eurydice qvad,

Naar sit Aasyn Morgensolen hæved,

Naar paa Bölgen Maanens Straaler bæved'.

Endelig, med kummertaaget Blik,

Ned til fæle Dödning-Land han gik.

Harpens Toner tolkede hans Smerte,

Og de rørte Pluto's haarde Hjerte.

Til de gyldne Strenges Lyd han sang,

Giennem Erebus hans Toner klang.

Skyggerne fra mørke Vraa sig hæved',
 Og forbausede omkring ham svæved',
 Tæt, som Fugle, naar de søge Lye,
 Flygtende for torden-svangre Skye.
 Helte, Ynglinger og unge Piger
 Studsende bag sorte Sivror kiger,
 Bag det Siv, som i Cocytus staaer,
 Og som Styx med sorte Bølger slaaer.
 Trindt omkring ham Alle^e taus sig flokker,
 Eumeniderne med Slangelokker,
 Cerber selv, som Gabet aahnede,
 Kom kun for at lytte og at see;
 Slanger, Drager i de mørke Huler
 Logrende med røde Øjne skuler.
 Ixions Hjul selv standsed' i sin Gang,
 Undrende det lytted' paa hans Sang. —
 Alt i Eurydices Favn han hviled',
 Men, da glad han bort med hende ilede',

Proserpine ham befalede,
 Ej tilbage paa sin Vej at see.
 Glad de gik; fortrylled' ved hans Sange
 Tam laae Dragerne i mørke Gange.
 Let, som Vind, han giennem Mulmet foer,
 Men — Da glemte han Gudindens Ord;
 Blid han vendte sig og hende favned',
 Ak, som han saa længe havde savnet.
 Og — med eet der lød et rædsomt Brag,
 Dödkold stod hun i hans Favnetag.
 "Orpheüs! o, hvad er det, som mig drager
 "Fra din Favn, og atter grusomt jager
 "Mig ned i den kolde, vaade Nat?"
 Saadan lød en ængstet Stemme mat;
 "O, Farvel! — Omsonst din Taare triller,
 "Evig, evig Nat os nu adskiller!"
 Lig en Sky hun fra hans Arme skreed,
 Skygge favned' han i hendes Sted.

Ej et Ord hans blege Læbe talte,
 Nag og Sorg hvert Ord paa Læben qvalte.
 Atter ned til fæle Söe han drog,
 O, men Charons Baad ham ej modtog.
 Harpens Veeklang, Taaren i hans Öje,
 Intet, intet Guderne kan böje;
 Kold og bleeg paa stygisk Strand hun gaaer,
 Han end blegere tilbage staaer.
 Mange Bölger Strymons Strandbred væder,
 O, men flere Taarer der han græder.
 Dag og Nat hans gyldne Strenges lød
 Giennem Dale, giennem Bjerges Skjöd;
 Tigre selv hans Veemods-Toner rørte,
 Medynksfuld' de paa hans Klager hørte.
 Har du hört, hvor Nattergalen slog,
 Naar man spæde Unger fra den tog?
 Har du hört dens dumpe Toner klinge,
 Og sig rundt paa Nattens Vinde svinge?

O, saa smeltende hans Toner lød

Gjennem Dale, gjennem Bjerges Skjød.

For hans Klager Cypris Hjertet lukked';

Ene nu paa sneedækt Strand han sukked',

Ene paa rhipæisk Fjeld han gik,

Hævende mod Stjernerne sit Blik;

Eurydices Billed' i det Fjerne

Svæved' for ham venligt som en Stjerne;

Kun om hende Harpens Toner lød,

Gjennem Dale, gjennem Bjerges Skjød.

O, da kom de vilde Bacchantinder,

Ynglingen, lig Furier, de binder;

Fra hans Skuldre Hovedet de rev;

Da det bort med Hebri Hvirvel drev:

Eurydice! sang den kolde Tunge;

Eurydice! alle Strande runge;

Eurydice! sang hans Aand, som fløj,

Eurydice! gientog da hver Høj!

CLAUDIANUS.

Landmandens Lykke.

Lyksalig den, som Tidens Ström seer glide
 Paa egen Jordplet, langt fra Byens Larm,
 Som slumrer hen ved yndig Kones Side,
 Og vaagner op i hendes Arm.

Lyksalig den, der boer i samme Hytte,
 Som Patteglut, som Yngling og som Mand;
 Som paa den samme Kjep sig graa kan stytte,
 Hvorpaa han reed i lösen Sand.

Ham kaste ej ustadig Skjæbnes Luner
 Fra Fædreland til ubekjendte Kyst;
 Ej Havet skrækker ham, ej Krigsbasuner,
 Ej Skrig fra vilde Daarers Bryst.

Reent, som useete Bæk, hans Liv borttrinder,
 Det blandes ej med Byens Hvirvelbrag.
 Naturens Smil om Tidens Løb ham minder,
 Men ingen Konges Fødselsdag.

Paa Æblets Rødme Höstens Tid han kjender,
 Paa Rosens Smil han seer at det er Vaar;
 Blid Solen ham sin Aftenhilsen sender,
 Lig ham, den stedse blid opstaaer.

Til Skovens stolte, ranke Eeg han springer;
 Den Eeg med ham opvoxet og blev stor;
 Sin Arm han om dens tykke Stamme svinger,
 Sin Green den om hans Isse snoer.

Som Skovens yngre Træer mildt omkrandse
 Hiin rynkede og gamle Fader-Eeg,
 Saa Börneböörn omkring den Gamle dandse,
 Der hopper med i deres Leeg.

Han glad bestiger Egnens største Høje,
 Og troer, han derfra heele Jorden seer.
 Hvad har du seet?—Kun Trængsel, Sorg og Möje,
 Du kloge Mand, som kjender meer.

En trindt om Jordens vide Ring sig trænger
 Fra Hav til Land, fra Land til — Gravens Skjød;
 O, ja — hans Liv blandt Farer tumled' længer',
 Vor Landmand Livet længer nød.

STATIUS.

Til Sönnen.

Flye ej længer bort fra mig, o Blun!

Over dette Leje du dig böje!

Luk mit hule, taare-matte Öje

Med din Vinges Duun!

Selv hvert Rovdyr slumrer paa sit Rov;

Qvæget hviler, Fuglen Öjet lukker,

Lövrig Gren sig mat mod Jorden bukker

I den tause Skov.

Elvens vilde Brusen bliver stum,
 Vindene mod Klipperifter ile,
 Matte Bølger lægge sig til Hvile
 Under Strandens Skum.

Rundt omkring mig slumrer Alt i Fred,
 Ene jeg, elendige, maa vaage;
 Rørt' paa mine aabne Öjenlaage
 Skue Stjerner ned.

Ak, syv Gange skued' jeg din Glands,
 Rosenfavre, blide Morgenrøde!
 Ingen Slummerdraabe du nedströde
 Fra dugperlet Krands.

Mangen en bortjager dig i Nat;
 Flyer fra dig til kjelne Piges Arme;
 Over mig, o Sövn! du dig forbarme!
 Du har mig forladt.

Sövn! skue ned — mit Öje græder Blod —

O, berör det med din Valmuestengel!

Svæv henover mig, o Fredens Engel,

Med din lette Fod!

PROPERTIUS.

Til Cynthia.

Hvad nytter det din Svanebarm at pryde,
 At klæde dig i bölget Silkedragt,
 Og Myrrha paa dit brune Haar at gyde?
 Forskiönnes du ved fremmed Glimmerpragt?

Naturens Skjönhed flyer for Kunstens Hænder;
 De lægge liflig Yndighed i Baand;
 Og Amor ingen anden Skjönhed kjender,
 End den, som kommer fra Naturens Haand.

Skjön, men ukunstlet, Bölgens Top sig slynger

Om Perlerne paa Havets hvide Strand;

Skjönt, men ukunstlet, Fugle-Choret synger

I vilde Busk paa Kildens Sølverrand.

Var det ved Flitterstads og gyldne Kjæder

Him Oldtids Piger vunde Elskere?

Nej — kun ved blide, yndelige Sæder;

Og Kydskhed blot var deres Prydelse.

Ved Kunst du Rang blandt Egnens Skjønne naaede,

Men blot ved Skjönhed blev du kjær for mig—

O, hvis du Glimmer under Foden traadde,

Da blev du dobbelt skjön og elskelig.

U R S I N U S.

Den gjenfundne Amor.

Jeg har Cytheres Kys fortjent,
 Thi jeg har den bortløbne Amor fundet;
 Vel har jeg ham endnu ej bundet;
 Men hvor han er, det er mig godt bekendt.
 Jeg gik forbi den vakkre Pasiphile,
 Da sad den lille Skalk paa hendes Arm,
 Jeg skotted' did — og gyldne Pile
 Han smilende skjød mod min Barm.

Men ej skal han see Solen dale,

För jeg har seet ham i mit Net.

Og vil da Cypris selv mig ej betale

Det Nektarkys, — jeg glad afstaaer min Ret —

Vil hun min Pasiphile kun befale,

I hendes Sted at give det.

Anmærkninger.

Disse Smaadigte behövede vel neppe Anmærkninger, da de fleste baade Forfattere og Digtere noksom bekjendte. Kun for de Læsere, der ikke er bevandrede i den græske og romerske Litteratur, hensættes her hvad jeg troer der kunde tjene til Oplysning ved et eller andet Stykke. Ingen vente imidlertid kritiske eller philologiske Anmærkninger, som, skiöndt de kunde have giøvet mig Anledning til at vise en Slags Belæsenhed, syntes mig her aldeles upassende. At Aphrodite, Cypris, Cypria, Cythere, Amathusia betyder Venus; Eros, Amor; Phæbe, Delia, Diana; Hesperos, Aftenstjernen; Charis, Chariter, Gratier o.s.v.

behöver jeg vel ikke at anmærke, da Enhver kan finde disse Navne i den første den bedste Mythologie.

Tyrtæus

Lacedæmonierne førte i flere Aar Krig med Messenierne. Adskillige Oldtidens Skribentere fortælle, at, da Lacedæmonierne spurgte Oraklet i Delfi til Raads om Krigens Udfald, bleve de befalede at begjære en Anfører fra Athen, og at Athenienserne, for at spotte dem, sendte den halte Poet Tyrtæus, en Milesier, som paa den Tid holdt Skole i Athen. Lacedæmonierne, som havde gjort flere ulykkelige Forsøg, vare nu modfaldne og skulde have draget tilbage med deres Krigshær, hvis ikke Tyrtæus havde grebet sin Harpe, og ved de kraftfuldeste og meest henrykkende Sange, ligesom ved en rivende Ström, havde drevet dem til at begynde et nyt Slag. Henrevne ved disse Sange rasede Soldaterne frem under Tyrtæi

Anførsel, og i den blodigste Kamp og med det utroligste Mod og Kjækhed overvandt de Messeniernes Overmagt, og dreve dem for bestandig bort fra deres Grændser. Ved denne Anledning ere formodentlig flere Sange skrevne, men kun tre og en Deel ubetydelige Fragmenter ere komne til os. Den fjerde blandt disse Sange, troer man, er af Kallinos, en Ephesier, og skrevne, da Magnesierne truede Epheserne med Overfald. Lykurg siger, at man endnu paa hans Tid sang Tyrtæi Krigssange i Kongernes Telte; og Athenæus fortæller, at man ofte marscherede til Slaget efter disse Sange, der bleve ledsagede med Fløjten.

Side 4. Lin. 3. Ikke Spartanerne, men deres Konger nedstammede fraHerkules.

Kleanthes

en stoisk Philosoph, der levede 240 Aar før Christus. Han hungrede sig til Døde i sit 70 Aar. Denne Hymne har til alle Tider været anseet som et

af de fortræffeligste Stykker, den græske Litteratur har at fremvise i dette Slags.

Dionysios.

Man veed ikke, hvilken Dionysius der er Forfatter til denne Hymne. Köppen gjætter paa Thebaneren Dionysius, Epaminondas's Lærer; Burette antager en Dionysius Jambus, der endnu skal være ældre end hiin.

Antipater

fra Sidon, en stoisk Philosoph. Dette Digt er over et Malerie af den beröimte Appelles. Maleriet forestillede Venus Anadyomene o: Venus, som fremsteeg af Havets Skum.

Bion

fra Smyrna levede paa Ptolomæi Philadelphi Tider i Sicilien eller i det Neapolitanske. Han skal være bleven forgiftet. Hans længste og skjøn-

nestes Digt, Klagesangen over Adonis, have vi paa Dansk i Rahbeks poetiske Forsög, 2den D.

Moschos

var Bions Discipel og Ven, hvis Död han og har besjunget i et Digt, som findes oversat af Prof. Rahbek i et Bind af de fire, paa Schulzes Forlag udkomne, Poesisamlinger.

Theokritos

var en Syrakusaner og levede omtrent paa samme Tid som Bion. Nogle have frakjendt ham Digtet: den döde Adonis.

Venus elskede den skjønne Yngling Adonis, en Sön af Myrrha. Hun fulgte ham ofte paa Jagten og advarede ham omhyggelig for de vilde Dyr; men den modige Yngling agtede ikke Gudindens Varsler. Forgjæves hjempede han engang mod et Vildsvin, der omsider dræbte ham. Venus fandt ham svømmende i Blod. Hun forvandlede ham til

en Rose eller Anemone, for paa en vis Maade at give ham Udödelighed. I Junii Maaned holdt Syrierne og siden Grækerne en Fest til Adonis's Ære, paa hvilken Fruentimmerne begræd hans Död, og, i det de styrtede Blomsterkurve ud i Vandet, beklagede Livets korte Blomstertid.

Honningtyven

er et Sidestykke til Anakreons saarede Eros, og da dette Stykke ikke optager megen Plads, staaer det maaskee ikke paa sit urette Sted her.

En Bi, som Eros ikke saae,

Thi skjult den i en Rose laae,

Hans Finger saarede.

Nu blev der Skrig og Jammersang;

Han til sin Moder fløj og sprang,

Og raabte Ak og Vee!

Paa Skjelmens Kinder Taarer flød,

Han skreeg: "det blier min visse Död,

"See, Moder, hvilket Saar jeg fik

"Ved vinget Slanges Stik."

*Min Sön! saa löd Cytheres Ord,
Naar denne Smerte er saa stor,
Hvad Smerte volde da de Pile
Som altid fra din Bue ile!*

Pindaros

en Thebaner, fød 520 f. Chr. Han døde i sit 90 Aar. Han er, som bekjendt, den ypperste blandt de græske Lyriker. Han har skrevet adskillige Slags Digte, men kun en Deel af hans Sejersange ved Veddekampene ere endnu tilbage. Disse kunne ikke, som Köppen anmærker, have den Interesse for os, som de maatte have for Grækerne, efter hvis herskende Begreber en Sejer i disse offentlige Kamp - Lege ansaaes for den største, jordiske Lykke og den højeste Ære for Familie, Fædreneland, ja selv for Stadens Nationalguder.

Denne Ode er helliget Asopichus, en Sön af Cleodamus fra Orchomenus, som i den 76 Olym-

piade vandt Sejer i Dreng - Classen i simpel Veddelöben 3: Löben til Fods.

Orchomenus i Bæotien, Asopichus's Födeegn, stod under Gratiernes Beskyttelse, til hvis Priis Pindar synger. — Denne Ode blev formodentlig sjunget i disse Gudinders Tempel, ved en Ofring af Asopichus i Anledning af hans Sejer, da han kom tilbage fra Veddelöbet til Orchomenus.

Ekko var en Nymphé, som opholdt sig ved det Væld, hvoraf Cephisus, en Bæk ved Orchomenus, udvældede. Pindar kunde derfor ikke have valgt en bequommere Person til at sende til Cleodamus (der var död) med Tidningen om hans Söns Sejer, end hende, som var i Nærheden, og som havde hört og gjentaget hans Roes saa mange Gange. See G. West's Odes of Pindar, hvoraf denne Anmærkning er tagen.

Aristoteles.

Dette Skolion eller Pæan til Dyden (vi have intet andet enkelt Ord for Αρετή; det indbefatter Tapperhed, Heltmod, Patriotisme o. s. v.) sang hiin beröimte Philosoph ved sin Ven, den atarniske Tyran, Hermias' Död.

Kallistratos.

Hvem denne Kallistratos har været veed man ikke. Man kunde med Köppen gjætte paa en Kallistratos, som, i Atheniensernes ulykkelige Nederlag ved Floden Asinarus i Sicilien, var Hövding, og mistede der Livet for sit Fædreland. I det mindste er denne raske Sang passende til denne brave Mands Character. Ligesaalidet veed man med Vished hvilken Hipparkos her menes og af hvad Grund Harmodios og Aristogeiton dræbte ham. Men det veed man, at dette Skolion var saa berömt i Athen, at man sang det i alle Samqvem. Under de Lykkeliges Öe (som forekommer i

anden Strophe) forstode Grækerne det samme som ved Elysium. Myrthegrene brugte man ved Offeringerne og i Gilderne. Meeningen er: Saa vil ogsaa jeg hade eder, I Tyranner, at jeg endog ved Offeringer og i Gilder vil skjule i Myrthebusken den Dolk, som skal giennemboere Eder”.

Bacchylides

fra Æen Ceos, en af de ni lyriske Digtere og Simonides' Södskendebarn. Vi kunne kun af et Par Fragmenter dömmen om ham, men disse vise tilfulde, at det er et sandt Tab, at man ikke har Mere af ham.

Simonides

Ligeledes fra Ceos, levede 557 før Chr. Man har af ham, foruden dette Skolion, adskillige Fragmenter af Elegier o. s. v. Endog i hans faa Fragmenter kjender man den store Digter.

Mimnermos

en Fløjtespiller og Digter fra Colophon, fød 630 før Chr. Han holdies for en af de største elegiske Digtere; ja endog for Opfinder af den elegiske Versart, skjönt han kun forbedrede den, ved at vælge de blidere Følelser af Sorg eller Glæde til Stof for samme.

Archilochos

fra Paros, blomstrede 689 f. Chr. Foruden satiriske Jamber, som han havde opfundet, og ved hvilke han skal have ærgret Lykambes og hans Datter ihjel, skrev han elegiske Digte, Fabler, Hymner m. m. Dette, her oversatte, Fragment er maaskee forfattet, da han var med i Toget mod Sajerne i Thracien, paa hvilket han flygtede og mistede sit Skjold. S. Köppens Lyr. Blumenl.

Meleagros

var fra Gadara, forhen Seleukia, i Syrien. Han levede under Seleukos VI i Tyros og siden paa Cos. Af ham har man endnu en Mængde nydelige Malerier, under det meget omfattende Navn Epigram. Han gjorde sig fortjent af sit Fædrelands Litteratur, ved at samle de adspredte Smaa-Sange, Elegier, og Epigrammer i en Anthologie, som han kaldte *Krandsen*, *σεφᾶνος*. Men Eftertidens Munke forekom det meget betænkeligt at opbevare disse, en blomstrende Indbildningskrafts frie Spil, og saaledes gik Meleagers og hans Eftermænds Philippos' og Agathias' herlige Krands, som endnu i det syvende Aarhundrede en Konstant. Kefalas havde sammenflættet, til Grunde, nogle faa undtagne, som gennem Planudes' Hænder ere komne til os. Man har flere Udgaver af denne Anthologie, men blandt alle er uidentvivel Hieron. De Bosch's den bedste. See von Sechendorfs *Blüthen griech. Dicht.*

Erinna

en Pige fra Lesbos, som døde i sit 19 Aar. Nogle gjøre hende til Samtidig med Sappho, andre sætte hende under Alexanders Regjering. Dette Digt er et Fragment; var det heelt, kunde man maaskee med Vished vide om det er Kjækhed ($\rho\omega\mu\eta$), hun besynger, eller Byen Rom, paa hvilken det Hele ogsaa passer.

Sappho

var fød i Mitylene paa Lesbos og levede omtrent 600 Aar f. Chr. Hun er ligesaa bekjendt af sine to fortræffelige Oder, som af sin ulykkelige Kjerlighed. Hun elskede den for sin Skjønhed overalt berømte Lesbiske Yngling Phaon; men for at undgaae hende flygtede han til Sicilien. Den elskende Sappho fulgte ham ogsaa did, men da han der var ligesaa kold mod hende som før, endte hun sit Liv ved et Spring fra det Leucadiske Forbjerg i Søen. — Hendes Brev til Phaon

(en af Ovids *Heroider*) er oversat paa dansk af vor Iacobi i 4de Bind af det sk. V. S. Skrifter.

Hendes to Oder, som jeg og har forsøgt at oversætte, skulle følge med min *Anakreon*.

Opløsningen paa den her oversatte Gaade er:
et Brev.

*

*

*

De følgende græske Digte ere tagne af *Anthologien*, en poetisk Blomstersamling, hvori findes mange nydelige Smaadigte. See *Meleager*. Herder har i sine zerstr. Blätter oversat de skjønneste blandt dem.

Det vilde være for vidtløftigt og tillige unyttigt at tale om Forfatterne til ethvert af disse her oversatte Stykker, om hvilke man og veed lidet eller intet.

Ligesaa lidet troer jeg det nødvendigt at tale

om Forfatterne til de latinske Digte. Navnene, Ovid, Horatz, Virgil, Catull o. s. v. svæve paa alle Læber.

Fablerne om Ariadne og Theseus, om Orpheus og Eurydice ere bekendte; desuden forklare disse Stykker sig selv.

Forfatteren til det bekendte *Pervigilium Veneris* vides ikke. Man har gjættet paa Seneca, Catull, en vis Luxurius; men man kan igjen neppe gjætte Grundene til disse Gjætninger. Jeg har kaldet det Venus-Festen, men *Pervigilium* betyder egentlig den Nat, som gik for en Festdag og som helligholdtes heeligjennem. Da Originalen under Afskrivningerne er blevet meget forhutlet, har jeg i min Oversættelse tilladt mig mere Frihed med dette end med noget af de andre Digte.

Fragmentet af *Virgilius* er taget af hans Georg. IV v. 464-527.

Digtet til Sönnen af Statius (der levede i Rom 65 Aar efter Chr. F.) skal være skrevet, da han

havde henbragt syv søvnløse Nætter af Sorg over
sin Faders Død.

Det sidste Digt er af en Caspar Velius
Ursinus, en berömt Digter, der var fød 1493 i
Schlesien, og som allerede i sit 15 Aar skrev la-
tinske og græske Carmina. Hans Digt, den gjen-
fundne Amor, staaer her som Sidestykke til
den bortløbne Eros, Side 36.

by Chapman

First Edition of Chapman's

History of the United States

from the first settlement to the present time

in two volumes

the first volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the second volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the third volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the fourth volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the fifth volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the sixth volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the seventh volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

the eighth volume contains the history of the

United States from the first settlement to the

present time

